

Arrest

nr. 267 466 van 28 januari 2022
in de zaken RvV X, RvV X en RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 29 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2022.

Gehoord het verslag rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en tweede verzoekende partij en bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN die eveneens loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de derde verzoekende partij en van attaché S. DUPOINT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker in de zaak RvV X (hierna: verzoeker), verzoekster in de zaak RvV X (hierna: eerste verzoekster) en verzoekster in de zaak RvV X (hierna: tweede verzoekster) dienen op 21 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker en eerste verzoekster worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 10 augustus 2021. Tweede verzoekster wordt gehoord op 11 augustus 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 september 2021 ten aanzien van de verzoekende partijen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Teheran (Iran). U werd geboren als moslim. U groeide op in een zeer streng religieuze familie. U diende steeds op tijd te bidden, alle islamitische regels na te leven en u diende er steeds op te letten dat u geen fouten maakte, zo niet zou u gestraft worden. U werd geslagen, gekleineerd, verwaarloosd en thuis alleen gelaten wanneer uw moeder naar een religieuze viering ging. Tot de leeftijd van 17 à 18 jaar praktiseerde u de islam omdat dit verplicht werd van thuis uit. U kon echter geen verbinding maken met de god uit de islam. Toen u 18 jaar was had u er genoeg van en reageerde u furieus wanneer er weer eens een religieuze rouwsessie bij u thuis plaatsvond. U hebt in die periode tevens één keer een overdosis aan pillen geslikt omdat het u allemaal teveel was. Na uw 18de praktiseerde u niet meer effectief maar deed u wel nog alsof om uw ouders niet voor de borst te stuiten. Dit ging zo door tot de dood van uw vader in 2007. U was in Iran, naast uw werk als aannemer, werkzaam op een bazaar. Daar had u een collega genaamd H.. Hij was begin januari 2019 een tijdje verdwenen en u vroeg zich af waar hij was. Na enige tijd contacteerde hij u en liet hij weten dat hij het land ontvlucht was omdat hij zich had bekeerd tot het christendom en daardoor problemen had gekend in Iran. Hij vertelde u toen over de christelijke boodschap en u wou hierover meer weten. U had vervolgens verschillende gesprekken over het christendom met H., dit gedurende twee maanden. Nadien kon hij u via een bevriend iemand een Bijbel bezorgen, dit vlak voor het Perzisch nieuwjaar (i.e. ongeveer maart 2019). Sindsdien bestudeerde u op eigen houtje het christendom. Op 10 tir 1398 (1 juli 2019) besloot u zich te bekeren tot het christendom. Die dag had u immers een passage in de Bijbel gelezen die u trof. Op 21 shahrivar 1398 (12 september 2019) ging u langs bij uw moeder. Die dag was ook uw zus M. daar en haar echtgenoot M.. M. is werkzaam bij de basij, al kent u zijn precieze functie niet. Uw zus zei u toen dat zij over u gedroomd had. U stond bij die droom in brand omdat u nooit meedoet aan het gebed en omdat u zich niet aan de islamitische regels houdt. M. liet u weten dat dit een waarschuwing was dat u verkeerd bezig was. U liet toen aan M. weten dat zijn god niet uw god is en dat u zich bekeerd had tot het christendom. M. reageerde hier kwaad op en viel u aan. Om de gemoederen te bedaren, vertrok u uit het huis van uw moeder en keerde u terug naar huis. Toen u thuiskwam, belde uw moeder u op en liet u weten dat M. naar iemand had gebeld en had verteld dat u zich had bekeerd. U en uw gezin trokken daarop naar een vriend van u, M.. U bracht uw schoonvader hiervan op de hoogte. De dag nadien belde uw schoonvader M. om u te spreken. Hij vertelde dat M. met drie andere personen bij hem was langs geweest. Ze waren op zoek naar u en haalden het hele huis overhoop. Jullie vatten toen het plan aan om naar een kennis van M. in het noorden te gaan. De dag nadien, voor jullie naar het noorden trokken, vroeg u aan M. om uw Bijbel en laptop op te halen in uw kantoor van uw zaak als aannemer. M. keerde echter met lege handen terug. Hij liet u weten dat de bewaker hem had verteld dat er verschillende personen waren langs geweest die hem hadden bedreigd en geslagen. Ze namen vervolgens de aanwezige spullen mee. U en uw gezin vertrokken vervolgens naar het Noorden van Iran. M. contacteerde ook een smokkelaar die aan ervoor kon zorgen dat jullie aan de hand van valse documenten inzake verzekering en werk een Italiaans visum konden verkrijgen en tevens ook een veilige doortocht op de luchthaven. Jullie bleven tot jullie vertrek bij de vriend van M. in het Noorden (met uitzondering om op 31 shahrivar 1398 (22 september 2019) het Italiaans visum te regelen). Op 18 aban 1398 (9 november 2019) verliet u, samen met uw echtgenote en uw zoon en dochter, Iran met het vliegtuig. Jullie vlogen via Oekraïne naar Italië. Daar bleven jullie vier dagen tot jullie doorreisden naar België. Op 22 aban 1398 (13 november 2019) kwamen jullie aan in België. U diende, samen met uw echtgenote en uw kinderen, een verzoek om internationale bescherming in op 21 november 2019. U vreest bij terugkeer dat M. of de Iraanse autoriteiten u zullen vervolgen omwille van uw bekering. U vreest ook dat uw gezin hierbij gevisieerd zal worden. In België bezoekt u sinds december 2019 de Sint-Pieters kerk in Mechelen. U neemt eveneens deel aan verschillende Bijbelstudies. Uw echtgenote, H. R. (O.V. (...)), bekeerde zich in België ook tot het christendom op 23 november 2020. Uw dochter, M. Z. (O.V. (...)), deed hetzelfde, dit op 15 mei 2021.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw originele shenasnameh (geboorteboekje) en die van uw vrouw, een kopie van uw huwelijksakte, de originele shenasnameh van uw kinderen, de carte meli (identiteitskaart) van u, uw echtgenote en uw

dochter en verschillende attesten over de christelijke activiteiten in België van u, uw echtgenote en uw dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Waar u aangeeft dat uw echtgenote en dochter van bepaalde feiten/details niet op de hoogte zijn en u dit zo wil houden (CGVS M., p. 10, p. 19, p. 22), dient opgemerkt te worden dat uit onderstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen waardoor de nood tot het splitsen van jullie dossiers vervalt. Bovendien stelde u voor de DVZ dat het geen probleem was dat uw echtgenote kennis kan nemen van de verklaringen die u zal afleggen in het kader van onderhavig verzoek (Vragenlijst BPN, DVZ, vraag 4).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de beweerde bekering van u, uw echtgenote en uw dochter en de door jullie aangehaalde problemen in Iran als gevolg van uw bekering.

Vooreerst komt jullie geloofwaardigheid in het gedrang door jullie bewering dat jullie jullie paspoorten verbrand hebben (CGVS M. p. 5 en 8, CGVS R. p. 6, CGVS Z. p. 8). Het feit dat jullie een dermate belangrijk document als een paspoort zomaar zouden verbranden komt weinig overtuigend over. Het reisdocument is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt uw verblijf in Iran. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat jullie jullie reisdocumenten wel degelijk in jullie bezit hebben maar wensen achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop jullie gereisd hebben, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar Iran, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat jullie inderdaad niet langer in het bezit zijn van jullie paspoort omdat jullie dit belangrijk document moedwillig hebben verbrand, dan duidt jullie gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in jullie hoofde. Dat de smokkelaar jullie aanraade om de paspoorten te verbranden, is hiervoor geen verschoning (CGVS M. p. 8, CGVS R. p. 6). Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van jullie dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over jullie identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door jullie afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat jullie hieraan verzaken valt niet te rijmen met de door jullie ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe jullie die beweren te vrezen voor jullie leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indienen, de documenten die jullie verklaringen kunnen staven, verbranden.

Jullie gedrag doet vermoeden dat jullie willen beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van jullie paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die jullie ten overstaan van de Belgische asielinstanties hebben afgelegd en deze documenten een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake jullie verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat jullie doelbewust documenten vernietigden teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat jullie niet de waarheid vertellen. Jullie gedrag brengt ook jullie algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat jullie de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming trachten te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van jullie verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van jullie overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Wat betreft deze paspoorten dient ook gewezen te worden op de incoherente verklaringen over de Italiaanse visa. Uw echtgenote verklaarde voor de DVZ initieel dat dit visum geldig was van 06.08.2019 tot 26.08.2019 (Verklaring DVZ R., vraag 28). Voor het CGVS wijzigt ze haar verklaringen echter en stelt

ze dat dit geldig was in aban 1398 (oktober/november 2019) (CGVS R., p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt ze dat ze dit antwoord bij de DVZ op een andere vraag gaf (CGVS R., p. 6). Het louter wijzigen van haar verklaringen verklaart echter de tegenstrijdigheid niet. Ze ondertekende op de DVZ bovendien haar verklaringen ter goedkeuring nadat deze haar waren voorgelezen. Verder maakte ze bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS enkel melding van een verkeerde schrijfwijze van een naam van enkele familieleden en van het feit dat ze haar eigen bekering niet aanhaalde. Ze gaf geen verdere problemen of fouten in de verklaringen opgenomen bij de DVZ aan (CGVS R., p. 2-3). Ook uw dochter legt wisselende verklaringen af over deze visa. Initieel tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt ze dat u alles regelde om naar België te komen. Ze geeft daarbij aan dat u ook het "visum enzo" regelde (CGVS Z., p. 6). Later tijdens haar persoonlijk onderhoud stelt ze echter meermaals dat ze niet weet of er een visum was geregeld of niet (CGVS Z., p. 8-9). Voor de DVZ kon uw dochter echter wel aanduiden dat er een visum in haar paspoort stond en dat dit een Italiaans visum was dat 20 dagen geldig was (Verklaring DVZ Z., vraag 28).

Het geheel aan voorgaande vaststellingen ondermijnt aldus uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vluchtmotieven.

Jullie geloofwaardigheid komt eveneens in gedrang door volgende vaststellingen inzake jullie bekering. Zo weet uw echtgenote niet waarom u zich specifiek op een welbepaalde dag bekeerde (i.e. op 10 tir 1398 ((1 juli 2019)) (CGVS R., p. 14). In het licht van haar verklaringen - dat u een grote invloed was om haar zelf ook te bekeren en dat u haar betrok in uw bekeringsproces (CGVS R., p. 7-8) - doet dit toch verbazen. Uw dochter op haar beurt blinkt uit in de vaagheden en weet amper iets af over uw bekeringsproces. Ze weet niet waarom de islam niet meer voor u voldeed of waarom u afstand nam van deze religie (CGVS Z., p. 10). Ze weet niet hoe de christelijke gesprekken die u had met H. begonnen (CGVS Z., p. 10-11). Ze weet evenmin wanneer dit plaatsvond (CGVS Z., p. 11). Nog straffer is dat ze zelfs niet kan aanduiden wanneer ze persoonlijk op de hoogte kwam van het feit dat u christelijke gesprekken had met H. (CGVS Z., p. 11). Ze slaagt er louter in om aan te duiden dat dit een jaar was voor u naar België kwam. Ze kan zelfs bij benadering de maand of seizoen niet aanduiden (CGVS Z., p. 11). Dit is des te opvallender aangezien ze aangaf dat ze u zag bellen met H. (CGVS Z., p. 11). Bovendien is dit tegenstrijdig met haar eerste verklaring dat ze nooit een gesprek tussen u en H. had gezien of opgevangen (CGVS Z., p. 11). Ze weet eveneens niet hoe lang u H. al kende en of hij een vriend van u was of louter een kennis (CGVS Z., p. 11). Verder weet uw dochter niet of u meteen bij het eerste gesprek met H. geïnteresseerd was in het christendom, of u naast H. nog op andere manieren met het christendom in contact kwam en hoe u concreet dichter kwam tot het christendom in Iran (CGVS Z., p. 11-12). Ze weet evenmin sinds wanneer u een Bijbel had in Iran en - straffer nog - of deze een rol speelde in uw bekeringsproces (CGVS Z., p. 13). Volgens uw verklaringen las u nochtans de Bijbel maanden op eigen houtje en was dit doorslaggevend voor uw bekering wanneer u een bepaalde passage las (CGVS M., p. 9 en 14-15). Uw dochter weet verder zelfs niet om welke concrete reden u zich bekeerd hebt (CGVS Z., p. 12). Ze kan evenmin aanduiden of u aan uw gezin uitleg gaf over het christendom voor of na uw eigenlijke bekering (CGVS Z., p. 13-14). Haar vaagheid blijkt eens te meer uit het feit dat ze er zelfs niet in slaagt om aan te duiden of ze persoonlijk op de hoogte kwam van uw bekering op het moment van uw bekering zelf of pas later (CGVS Z., p. 14). Dat uw dochter zo weinig weet van uw bekeringsproces en dermate vaag is, duidt er eens te meer op dat er geen geloof kan gehecht worden aan jullie verklaringen. De replieken die uw dochter hierbij stelt - dat dit niet belangrijk was voor haar in Iran en dat ze haar eigen problemen had omdat ze moest studeren aan de universiteit (CGVS Z., p. 10-15) - volstaan niet om haar gebrekkige kennis te verschonen. Er kan immers verwacht worden dat ze van deze zaken een betere kennis zou hebben, zeker gelet op jullie beweringen dat u met hen over het christendom praatte en uit de Bijbel voorlas toen jullie nog in Iran waren (CGVS Z. p. 13-14 en CGVS M. 16) en des te meer gelet op het feit dat uw dochter zichzelf bekeerde. Uw dochter ging vanaf jullie aankomst immers met u en uw echtgenote mee naar de kerk en de Bijbelstudie omdat u haar dat aanraadde omdat ze zich misschien zou beter voelen (CGVS Z. p. 17-18 en 20-21, CGVS R. p. 14 en CGVS M. p. 19 en 21). U meent ook dat het feit dat u kalmer was geworden omwille van uw bekering een rol had gespeeld in de bekering van uw echtgenote en uw dochter (CGVS M., p. 19). In dat opzicht kan dan ook verwacht worden dat uw dochter meer zou weten over uw bekeringsproces, des te meer aangezien u als vader haar voorging in het intense proces van een bekering. Dat uw dochter echter zelfs niet de moeite deed om haar te informeren over enkele essentiële zaken van uw bekering, doet dan ook verbazen. Zo vroeg ze u nooit waarom u afstand nam van de islam, hoe u concreet dichter kwam tot het christendom of waarom het christendom beter is dan de islam (CGVS Z., p. 10, 12). Ze vroeg u louter uw bekeringsdatum nadat ze zichzelf bekeerd had. Overige vragen stelde ze u niet (CGVS Z., p. 12). Voorgaande plaatst niet alleen de geloofwaardigheid van de bekering van uw dochter op de helling, ook de geloofwaardigheid van uw eigen bekering komt hierdoor ernstig in het gedrang.

Verder mist het door u geschetste vluchtrelaas de nodige geloofwaardigheid. Zo mist het elke geloofwaardigheid dat u zomaar openlijk tegen M., een lid van de basij die tevens koranlessen geeft, zou zeggen dat u zich bekeerd hebt tot het christendom (CGVS M., p. 6-7, p. 9). U geeft immers aan dat u bij uw bekering wist van de gevaren die hierbij kwamen kijken (CGVS M., p. 15). U had ook van H. gehoord dat hij ten gevolge van zijn bekering problemen in Iran had gekend waardoor hij het land had verlaten (CGVS M., p. 9 en p. 14). Dat u dit zomaar openlijk zou zeggen is des te opvallender gelet op het feit dat u wist dat M. er in 1388 (2009/2010) had voor gezorgd dat studenten bij protesten werden opgepakt (CGVS M., p. 18). U wist aldus dat hij er niet voor terugdeinsde om actie te ondernemen om mensen te vervolgen. Uw repliek dat u op die manier- indien u dit niet zou gezegd hebben aan M. - uw geloof zou ontkennen, is weinig overtuigend gelet op de Iraanse context waar christelijke bekeerlingen geïsoleerd en vervolgd worden, gelet op uw verklaring dat de daden van ouders een effect hebben op de kinderen en de Iraanse autoriteiten evenmin genade hebben voor kinderen en gelet op uw bewering dat H. ten gevolge van zijn bekering problemen kende in Iran waardoor hij zijn land diende te ontvluchten (CGVS M., p. 9, p. 14, p. 22). In het licht van uw verklaring dat de Iraanse autoriteiten geen genade hebben voor kinderen en dat wat ouders doen een effect hebben op de kinderen (CGVS M., p. 22) is het trouwens opvallend dat u in het bijzijn van uw kinderen soms de bijbel las, waarbij u erkent dat dit het risico inhield dat uw kinderen zich hieromtrent kunnen verspreken in de buitenwereld (CGVS M., p. 16). Voorts is het opmerkelijk dat jullie niet weten welke functie M. precies bij de basij heeft of wat hij daar precies doet. Evenmin hebben jullie bewezen dat hij effectief werkzaam is bij de basij (CGVS M. p. 7 en 17-18, CGVS Z. p. 5 en 15). Uw repliek - dat M. hier altijd geheimzinnig over deed - doet de wenkbrauwen fronsen aangezien hij anderzijds pochtte met zijn concrete acties die hij ondernam (CGVS M. p. 17-18 en CGVS Z. p. 15). Dat u daarbij repliceert dat hij enkel geheimzinnig deed over zijn rang en functie (CGVS M., p. 18) verklaart niet waarom u dan niet zou weten wat hij precies doet binnen de basij.

Wat betreft de bekering van uw echtgenote dient er aangestipt te worden dat zij hierover met geen woord repte voor de DVZ. Op 3 december 2020 werd haar gevraagd om haar vrees of risico bij terugkeer naar Iran uit te leggen. Hoewel uw echtgenote sinds 23 november 2020 was bekeerd, zei ze hier echter niets over bij de DVZ (CGVS R., p. 7). Dat ze naliet om dit te doen, doet wederom sterk afbreuk aan jullie geloofwaardigheid. Indien ze werkelijk oprecht bekeerd was/ is, mag verwacht worden dat ze dit spontaan opwierp wanneer haar gevraagd om haar redenen op te sommen waarom ze niet terug kan keren naar Iran. De repliek die ze hierbij formuleert - dat ze dacht dat ze enkel over de problemen in Iran diende te spreken en haar niks gevraagd werd of zij zich bekeerd had - volstaan niet om haar nalatigheid te verschonen (CGVS R., p. 3). Zoals hierboven aangeduid mag verwachten worden dat ze dit spontaan opwierp. Bovendien repte ze hierover ook met geen woord toen haar gevraagd werd of ze nog iets te voegen had voor de DVZ (Verklaring DVZ, vraag 3.8).

Verder is de bekering van uw echtgenote compleet ongeloofwaardig door de vaststelling dat ze een volledig andere versie dan jullie dochter geeft over de wonderbaarlijke genezing van jullie dochter. Uw echtgenote haalt aan dat Jonathan en de andere aanwezigen eerst voor uw dochter gebeden hadden maar dat dit geen effect had (CGVS R., p. 9 en 10). De genezing - die niet allesbepalend was als motivering om uw echtgenote te bekeren maar wel degelijk een grote rol speelde (CGVS R., p. 9, 10 en 15) - ontstond pas volgens uw echtgenote nadat u op de rug van uw dochter wreef en u zei dat de pijn moest weggaan (CGVS R., p. 9 en 10). Uw dochter daarentegen stelt dat de genezing ontstond na het gebed van Jonathan. Nergens maakt ze melding van het feit dat dit pas kwam nadat u op haar rug wreef en zei dat de pijn weg moest gaan (CGVS Z., p. 20). Voorts zijn er vele vraagtekens te maken bij de plotse miraculeuze genezing van uw dochter. Dat ze initieel met moeite kon stappen en gaan zitten maar na een gebed probleemloos kan rennen, mist elk gebrek van realiteitszin (CGVS Z., p. 20 en CGVS R., p. 9-10). Bovendien is uw echtgenote weinig coherent over de precieze invloed van deze genezing op haar bekering. Eerst stelt ze dat er geen specifieke gebeurtenis was die er voor zorgde dat ze zich bekeerde (CGVS R., p. 9). Ze komt daar echter op terug en stelt dat de genezing van jullie dochter de laatste druppel was en de bevestiging was die ze nodig had (CGVS R., p. 9,10). Hiermee geconfronteerd stelt ze dat dit niet zo goed verwoord had en dat ze beter het woord 'bevestiging' niet gebruikt had. Al voegt ze er eveneens toe dat dit incident er toch voor zorgde dat elke twijfel werd weggenomen (CGVS R., p. 10). Dit verklaart echter geenszins het vastgestelde verschil. Ook haar laatste repliek - dat de genezing een grote rol speelde maar niet de enigste reden was om haar te bekeren - volstaat evenmin om te verklaren waarom ze initieel stelde dat er geen specifieke gebeurtenis was die er voor zorgde dat ze zich bekeerde (CGVS R., p. 15).

Tot slot dient er ook aangestipt te worden dat uw dochter bij haar interview op de DVZ van 4 december 2020 geen melding maakte van het feit dat ze reeds een jaar naar de kerk ging en Bijbellessen volgde. Ook al was ze op dat moment nog niet bekeerd, is het wel opmerkelijk dat ze dit niet aangaf wanneer haar gevraagd werd of zij zich reeds bekeerd had (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5).

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen geloof te kunnen hechten aan de beweerde bekering van u, uw echtgenote en uw dochter en de door jullie aangehaalde problemen in Iran als gevolg van uw bekering.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en heeft uw voorgehouden verdere bekering in Europa tot het christendom aldus duidelijk een opportunistisch karakter die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus en een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Gelet op bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat er evenmin enig geloof kan gehecht worden aan de bekering van uw echtgenote en dochter, dient besloten te worden dat hun betrokkenheid bij een kerkgemeenschap in België eveneens is ingegeven door opportunistische overwegingen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden - u heeft dit echter, zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen geloof gehecht worden aan jullie bewering dat jullie daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangen. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat jullie op basis van jullie geloofskeuze vervolging dienen te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uw documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw identiteit en uw herkomst staat immers niet ter discussie, net zomin die van uw gezin. Ook uw huwelijk staat niet ter discussie. Uit de attesten over jullie christelijke activiteiten in België komt niet naar voor dat deze activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Deze kunnen eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden bij jullie verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet"

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekster H.R., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Kermanshah (Iran). U werd geboren als moslima. U praktiseerde zo goed als nooit de islam (u nam enkele keren deel aan de ramadan maar verder deed u niets) en groeide op in een niet-streng religieus gezin. U had steeds het gevoel dat de god van de islam ontoegankelijk was. Verder had u moeite met de positie van vrouwen in de islam en met het feit dat de in de islam alles draait rond lust en perversiteit. Hierdoor had u geen sterke band met de islam maar ook nog geen afkeer ervan. Dit kwam pas vier of vijf jaar na uw huwelijk op 20 februari 1998. U zag immers de slechte kant van de islam bij uw schoonfamilie. Zij waren streng religieus en volgden de regels van de islam precies maar ze waren anderzijds respectloos, hypocriet en achterbaks. Dit zorgde er ook voor dat uw echtgenoot, M. M.(O.V. (...)), al een afkeer had ontwikkeld voor de islam. Een vriend van uw echtgenoot genaamd H. werkte met hem in de bazaar in Iran. Toen H. echter een tijdje verdwenen was, belde hij uw echtgenoot op en liet hem weten dat hij het land had verlaten omdat hij zich bekeerd had. Uw echtgenoot leerde vervolgens in gesprekken met H. het christendom beter kennen. H. zorgde er ook voor dat uw echtgenoot aan een Bijbel geraakte. Daarna begon uw echtgenoot te lezen in deze Bijbel om het christendom verder te leren kennen. Hij bekeerde zich op 10 tir 1398 (1 juli 2019). Toen hij nadien op een dag op bezoek was bij zijn moeder, waren ook zijn zus en haar echtgenoot (Mo.) daar aanwezig. Er ontstond toen een discussie tussen uw echtgenoot en Mo.. Hierop verklaarde uw echtgenoot dat hij zich bekeerd had tot het christendom. Toen uw echtgenoot na dit voorval thuiskwam, belde uw schoonmoeder. Door wat uw schoonmoeder toen aan uw echtgenoot vertelde, besloot hij dat jullie dienden te vertrekken naar een vriend genaamd Moh.. De

dag nadien belde uw vader naar uw echtgenoot. Hij liet uw echtgenoot weten dat Mo. en een aantal andere personen naar zijn huis waren gekomen. Ze drongen het huis binnen en doorzochten alles. Hierop besloten u en uw gezin om naar het Noorden van Iran te vluchten, bij een vriend van Moh. op een plek genaamd Chelak in de stad Nowshahr. Jullie besloten dat jullie het land dienden te verlaten en contacteerden een smokkelaar die ervoor kon zorgen dat jullie een Italiaans visum konden verkrijgen. Jullie bleven in Chelak tot jullie vertrek. Op 18 aban 1398 (9 november 2019) verliet u, samen met uw echtgenoot en uw zoon en dochter, Iran met het vliegtuig.

Jullie vlogen via Oekraïne naar Italië. Daar bleven jullie vier dagen tot jullie doorreisden naar België. Op 22 aban 1398 (13 november 2019) kwamen jullie aan in België. U diende, samen met uw echtgenoot en uw kinderen, een verzoek om internationale bescherming in op 21 november 2019. U vreest bij terugkeer voor het leven van u en uw kinderen. In België bezoekt u sinds uw aankomst de Sint-Pieters kerk in Mechelen. U neemt sinds dan eveneens deel aan verschillende Bijbelstudies. U deed dit omdat u nieuwsgierig was omdat u de verandering zag in uw echtgenoot na zijn bekering. U wilde er op dat moment tevens ook zijn voor uw echtgenoot en hem steunen in zijn religieuze activiteiten. Uw echtgenoot betrok u ook in zijn bekeringsproces door de dingen die hij leerde met u te delen. U kwam geleidelijk dichter bij het christendom en bekeerde u op 23 november 2020. Die dag genas uw dochter M. Z. (O.V. (...)) immers wonderbaarlijk van rugproblemen waar ze al 20 dagen last van had sinds een fietsongeluk. Voordien kon ze met heel veel moeite amper bewegen of zitten. Die genezing kwam er toen jullie bij de verantwoordelijke voor de Bijbelstudie in België, Jonathan, waren. Hij hield een gebed voor uw dochter maar dit hielp niet om haar te genezen. Pas toen Jonathan aan uw echtgenoot vroeg om zijn hand op haar rug te leggen en te zeggen dat de pijn moest weggaan, ging de pijn effectief weg. Dit was niet het enige feit dat ervoor zorgde dat u zich bekeerde maar speelde wel een belangrijke factor. Uw dochter bekeerde zich net als u en als uw echtgenoot. Zij bekeerde haar in mei 2021.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw originele shenasnameh (geboortebokje) en die van uw echtgenoot, de originele shenasnameh van uw kinderen, de carte meli (identiteitskaart) van u, uw echtgenoot en uw dochter, uw huwelijksakte en verschillende attesten over de christelijke activiteiten in België van u, uw echtgenoot en uw dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van de door hem ingediende verzoek heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

“Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de beweerde bekering van u, uw echtgenote en uw dochter en de door jullie aangehaalde problemen in Iran als gevolg van uw bekering.

Vooreerst komt jullie geloofwaardigheid in het gedrang door jullie bewering dat jullie jullie paspoorten verbrand hebben (CGVS M. p. 5 en 8, CGVS R. p. 6, CGVS Z. p. 8). Het feit dat jullie een dermate belangrijk document als een paspoort zomaar zouden verbranden komt weinig overtuigend over. Het reisdocument is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt uw verblijf in Iran. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat jullie jullie reisdocumenten wel degelijk in jullie bezit hebben maar wensen achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop jullie gereisd hebben, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar Iran, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat jullie inderdaad niet langer in het bezit zijn van jullie paspoort omdat jullie dit belangrijk document moedwillig hebben verbrand, dan duidt jullie gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in jullie hoofde. Dat de smokkelaar jullie aanraade om de paspoorten te verbranden, is hiervoor geen verschoning (CGVS M. p. 8, CGVS R. p. 6). Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen

aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van jullie dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over jullie identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door jullie afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat jullie hieraan verzaken valt niet te rijmen met de door jullie ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe jullie die beweren te vrezen voor jullie leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indienen, de documenten die jullie verklaringen kunnen staven, verbranden.

Jullie gedrag doet vermoeden dat jullie willen beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van jullie paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die jullie ten overstaan van de Belgische asielinstanties hebben afgelegd en deze documenten een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake jullie verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat jullie doelbewust documenten vernietigden teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat jullie niet de waarheid vertellen. Jullie gedrag brengt ook jullie algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat jullie de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming trachten te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van jullie verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van jullie overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Wat betreft deze paspoorten dient ook gewezen te worden op de incoherente verklaringen over de Italiaanse visa. Uw echtgenote verklaarde voor de DVZ initieel dat dit visum geldig was van 06.08.2019 tot 26.08.2019 (Verklaring DVZ R, vraag 28). Voor het CGVS wijzigt ze haar verklaringen echter en stelt ze dat dit geldig was in aban 1398 (oktober/november 2019) (CGVS R, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt ze dat ze dit antwoord bij de DVZ op een andere vraag gaf (CGVS R, p. 6). Het louter wijzigen van haar verklaringen verklaart echter de tegenstrijdigheid niet. Ze ondertekende op de DVZ bovendien haar verklaringen ter goedkeuring nadat deze haar waren voorgelezen. Verder maakte ze bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS enkel melding van een verkeerde schrijfwijze van een naam van enkele familieleden en van het feit dat ze haar eigen bekering niet aanhaalde. Ze gaf geen verdere problemen of fouten in de verklaringen opgenomen bij de DVZ aan (CGVS R., p. 2-3). Ook uw dochter legt wisselende verklaringen af over deze visa. Initieel tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt ze dat u alles regelde om naar België te komen. Ze geeft daarbij aan dat u ook het "visum enzo" regelde (CGVS Z., p. 6). Later tijdens haar persoonlijk onderhoud stelt ze echter meermaals dat ze niet weet of er een visum was geregeld of niet (CGVS Z., p. 8-9). Voor de DVZ kon uw dochter echter wel aanduiden dat er een visum in haar paspoort stond en dat dit een Italiaans visum was dat 20 dagen geldig was (Verklaring DVZ Z., vraag 28).

Het geheel aan voorgaande vaststellingen ondermijnt aldus uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vluchtmotieven.

Jullie geloofwaardigheid komt eveneens in gedrang door volgende vaststellingen inzake jullie bekering. Zo weet uw echtgenote niet waarom u zich specifiek op een welbepaalde dag bekeerde (i.e. op 10 tir 1398 ((1 juli 2019)) (CGVS R., p. 14). In het licht van haar verklaringen – dat u een grote invloed was om haar zelf ook te bekeren en dat u haar betrok in uw bekeringsproces (CGVS R., p. 7-8) – doet dit toch verbazen. Uw dochter op haar beurt blinkt uit in de vaagheden en weet amper iets af over uw bekeringsproces. Ze weet niet waarom de islam niet meer voor u voldeed of waarom u afstand nam van deze religie (CGVS Z., p. 10). Ze weet niet hoe de christelijke gesprekken die u had met H. begonnen (CGVS Z., p. 10-11). Ze weet evenmin wanneer dit plaatsvond (CGVS Z., p. 11). Nog straffer is dat ze zelfs niet kan aanduiden wanneer ze persoonlijk op de hoogte kwam van het feit dat u christelijke gesprekken had met H. (CGVS Z., p. 11). Ze slaagt er louter in om aan te duiden dat dit een jaar was voor u naar België kwam. Ze kan zelfs bij benadering de maand of seizoen niet aanduiden (CGVS Z., p. 11). Dit is des te opvallender aangezien ze aangaf dat ze u zag bellen met H. (CGVS Z., p. 11). Bovendien is dit tegenstrijdig met haar eerste verklaring dat ze nooit een gesprek tussen u en H. had gezien of opgevangen (CGVS Z., p. 11). Ze weet eveneens niet hoe lang u H. al kende en of hij een vriend van u was of louter een kennis (CGVS Z., p. 11). Verder weet uw dochter niet of u meteen bij het eerste gesprek met H. geïnteresseerd was in het christendom, of u naast H. nog op andere manieren met het christendom in contact kwam en hoe u concreet dichter kwam tot het christendom in Iran (CGVS Z., p. 11-12). Ze weet evenmin sinds wanneer u een Bijbel had in Iran en – straffer nog – of deze een rol speelde in uw bekeringsproces (CGVS Z., p. 13). Volgens uw verklaringen las u nochtans

de Bijbel maanden op eigen houtje en was dit doorslaggevend voor uw bekering wanneer u een bepaalde passage las (CGVS M., p. 9 en 14-15). Uw dochter weet verder zelfs niet om welke concrete reden u zich bekeerd hebt (CGVS Z., p. 12). Ze kan evenmin aanduiden of u aan uw gezin uitleg gaf over het christendom voor of na uw eigenlijke bekering (CGVS Z., p. 13-14). Haar vaagheid blijkt eens te meer uit het feit dat ze er zelfs niet in slaagt om aan te duiden of ze persoonlijk op de hoogte kwam van uw bekering op het moment van uw bekering zelf of pas later (CGVS Z., p. 14). Dat uw dochter zo weinig weet van uw bekeringsproces en dermate vaag is, duidt er eens te meer op dat er geen geloof kan gehecht worden aan jullie verklaringen. De replieken die uw dochter hierbij stelt – dat dit niet belangrijk was voor haar in Iran en dat ze haar eigen problemen had omdat ze moest studeren aan de universiteit (CGVS Z., p. 10-15) – volstaan niet om haar gebrekkige kennis te verschonen. Er kan immers verwacht worden dat ze van deze zaken een betere kennis zou hebben, zeker gelet op jullie beweringen dat u met hen over het christendom praatte en uit de Bijbel voorlas toen jullie nog in Iran waren (CGVS Z. p. 13-14 en CGVS M. 16) en des te meer gelet op het feit dat uw dochter zichzelf bekeerde. Uw dochter ging vanaf jullie aankomst immers met u en uw echtgenote mee naar de kerk en de Bijbelstudie omdat u haar dat aanraadde omdat ze zich misschien zou beter voelen (CGVS Z. p. 17-18 en 20-21, CGVS R. p. 14 en CGVS M. p. 19 en 21). U meent ook dat het feit dat u kalmer was geworden omwille van uw bekering een rol had gespeeld in de bekering van uw echtgenote en uw dochter (CGVS M., p. 19). In dat opzicht kan dan ook verwacht worden dat uw dochter meer zou weten over uw bekeringsproces, des te meer aangezien u als vader haar voorging in het intense proces van een bekering. Dat uw dochter echter zelfs niet de moeite deed om haar te informeren over enkele essentiële zaken van uw bekering, doet dan ook verbazen. Zo vroeg ze u nooit waarom u afstand nam van de islam, hoe u concreet dichterbij kwam tot het christendom of waarom het christendom beter is dan de islam (CGVS Z., p. 10, 12). Ze vroeg u louter uw bekeringsdatum nadat ze zichzelf bekeerd had. Overige vragen stelde ze u niet (CGVS Z., p. 12). Voorgaande plaatst niet alleen de geloofwaardigheid van de bekering van uw dochter op de helling, ook de geloofwaardigheid van uw eigen bekering komt hierdoor ernstig in het gedrang.

Verder mist het door u geschetste vluchtrelaas de nodige geloofwaardigheid. Zo mist het elke geloofwaardigheid dat u zomaar openlijk tegen Mo., een lid van de basij die tevens koranlessen geeft, zou zeggen dat u zich bekeerd hebt tot het christendom (CGVS M., p. 6-7, p. 9). U geeft immers aan dat u bij uw bekering wist van de gevaren die hierbij kwamen kijken (CGVS M., p. 15). U had ook van H. gehoord dat hij ten gevolge van zijn bekering problemen in Iran had gekend waardoor hij het land had verlaten (CGVS M., p. 9 en p. 14). Dat u dit zomaar openlijk zou zeggen is des te opvallender gelet op het feit dat u wist dat Mo. er in 1388 (2009/2010) had voor gezorgd dat studenten bij protesten werden opgepakt (CGVS M., p. 18). U wist aldus dat hij er niet voor terugdeinsde om actie te ondernemen om mensen te vervolgen. Uw repliek dat u op die manier– indien u dit niet zou gezegd hebben aan Mo. – uw geloof zou ontkennen, is weinig overtuigend gelet op de Iraanse context waar christelijke bekeerlingen gevisieerd en vervolgd worden, gelet op uw verklaring dat de daden van ouders een effect hebben op de kinderen en de Iraanse autoriteiten evenmin genade hebben voor kinderen en gelet op uw bewering dat H. ten gevolge van zijn bekering problemen kende in Iran waardoor hij zijn land diende te ontvluchten (CGVS M., p. 9, p. 14, p. 22). In het licht van uw verklaring dat de Iraanse autoriteiten geen genade hebben voor kinderen en dat wat ouders doen een effect hebben op de kinderen (CGVS M., p. 22) is het trouwens opvallend dat u in het bijzijn van uw kinderen soms de bijbel las, waarbij u erkent dat dit het risico inhield dat uw kinderen zich hieromtrent kunnen verspreken in de buitenwereld (CGVS M., p. 16). Voorts is het opmerkelijk dat jullie niet weten welke functie Mo. precies bij de basij heeft of wat hij daar precies doet. Evenmin hebben jullie bewijzen dat hij effectief werkzaam is bij de basij (CGVS M. p. 7 en 17-18, CGVS Z. p. 5 en 15). Uw repliek – dat Mo. hier altijd geheimzinnig over deed – doet de wenkbrauwen fronsen aangezien hij anderzijds pochtte met zijn concrete acties die hij ondernam (CGVS M. p. 17-18 en CGVS Z. p. 15). Dat u daarbij repliceert dat hij enkel geheimzinnig deed over zijn rang en functie (CGVS M., p. 18) verklaart niet waarom u dan niet zou weten wat hij precies doet binnen de basij.

Wat betreft de bekering van uw echtgenote dient er aangestipt te worden dat zij hierover met geen woord repte voor de DVZ. Op 3 december 2020 werd haar gevraagd om haar vrees of risico bij terugkeer naar Iran uit te leggen. Hoewel uw echtgenote sinds 23 november 2020 was bekeerd, zei ze hier echter niets over bij de DVZ (CGVS R., p. 7). Dat ze naliet om dit te doen, doet wederom sterk afbreuk aan jullie geloofwaardigheid. Indien ze werkelijk oprecht bekeerd was/ is, mag verwacht worden dat ze dit spontaan opwierp wanneer haar gevraagd om haar redenen op te sommen waarom ze niet terug kan keren naar Iran. De repliek die ze hierbij formuleert – dat ze dacht dat ze enkel over de problemen in Iran diende te spreken en haar niks gevraagd werd of zij zich bekeerd had – volstaan niet om haar nalatigheid te verschonen (CGVS R., p. 3). Zoals hierboven aangeduid mag verwachten

worden dat ze dit spontaan opwierp. Bovendien repte ze hierover ook met geen woord toen haar gevraagd werd of ze nog iets te voegen had voor de DVZ (Verklaring DVZ, vraag 3.8).

Verder is de bekering van uw echtgenote compleet ongeloofwaardig door de vaststelling dat ze een volledig andere versie dan jullie dochter geeft over de wonderbaarlijke genezing van jullie dochter. Uw echtgenote haalt aan dat Jonathan en de andere aanwezigen eerst voor uw dochter gebeden hadden maar dat dit geen effect had (CGVS R., p. 9 en 10). De genezing – die niet allesbepalend was als motivering om uw echtgenote te bekeren maar wel degelijk een grote rol speelde (CGVS R., p. 9, 10 en 15) – ontstond pas volgens uw echtgenote nadat u op de rug van uw dochter wreef en u zei dat de pijn moest weggaan (CGVS R., p. 9 en 10). Uw dochter daarentegen stelt dat de genezing ontstond na het gebed van Jonathan. Nergens maakt ze melding van het feit dat dit pas kwam nadat u op haar rug wreef en zei dat de pijn weg moest gaan (CGVS Z., p. 20). Voorts zijn er vele vraagtekens te maken bij de plotse miraculeuze genezing van uw dochter. Dat ze initieel met moeite kon stappen en gaan zitten maar na een gebed probleemloos kan rennen, mist elk gebrek van realiteitszin (CGVS Z., p. 20 en CGVS R., p. 9-10). Bovendien is uw echtgenote weinig coherent over de precieze invloed van deze genezing op haar bekering. Eerst stelt ze dat er geen specifieke gebeurtenis was die er voor zorgde dat ze zich bekeerde (CGVS R., p. 9). Ze komt daar echter op terug en stelt dat de genezing van jullie dochter de laatste druppel was en de bevestiging was die ze nodig had (CGVS R., p. 9,10). Hiermee geconfronteerd stelt ze dat dit niet zo goed verwoord had en dat ze beter het woord 'bevestiging' niet gebruikt had. Al voegt ze er eveneens toe dat dit incident er toch voor zorgde dat elke twijfel werd weggenomen (CGVS R., p. 10). Dit verklaart echter geenszins het vastgestelde verschil. Ook haar laatste repliek – dat de genezing een grote rol speelde maar niet de enigste reden was om haar te bekeren – volstaat evenmin om te verklaren waarom ze initieel stelde dat er geen specifieke gebeurtenis was die er voor zorgde dat ze zich bekeerde (CGVS R., p. 15).

Tot slot dient er ook aangestipt te worden dat uw dochter bij haar interview op de DVZ van 4 december 2020 geen melding maakte van het feit dat ze reeds een jaar naar de kerk ging en Bijbellessen volgde. Ook al was ze op dat moment nog niet bekeerd, is het wel opmerkelijk dat ze dit niet aangaf wanneer haar gevraagd werd of zij zich reeds bekeerd had (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5).

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen geloof te kunnen hechten aan de beweerde bekering van u, uw echtgenote en uw dochter en de door jullie aangehaalde problemen in Iran als gevolg van uw bekering.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en heeft uw voorgehouden verdere bekering in Europa tot het christendom aldus duidelijk een opportunistisch karakter die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus en een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Gelet op bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat er evenmin enig geloof kan gehecht worden aan de bekering van uw echtgenote en dochter, dient besloten te worden dat hun betrokkenheid bij een kerkgemeenschap in België eveneens is ingegeven door opportunistische overwegingen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen geloof gehecht worden aan jullie bewering dat jullie daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangen. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat jullie op basis van jullie geloofskeuze vervolging dienen te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uw documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw identiteit en uw herkomst staat immers niet ter discussie, net zomin die van uw gezin. Ook uw huwelijk staat niet ter discussie. Uit de attesten over jullie christelijke activiteiten in België komt niet naar voor dat deze activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Deze kunnen eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden bij jullie verzoek om internationale bescherming."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uw documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw identiteit en uw herkomst staat immers niet ter discussie, net zomin die van uw gezin. Ook uw huwelijk staat niet ter discussie. Uit de attesten over jullie christelijke activiteiten in België komt niet naar voor dat deze activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Deze kunnen eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden bij jullie verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekster M. Z., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Karaj (Iran). U werd geboren als moslima. U praktiseerde echter zo goed als nooit de islam. U bad enkel een paar keren op de leeftijd van 15 jaar oud. U had moeite met de islam omdat u tijdens de periode van uw menstruatie niet mocht bidden omdat u op dat moment als vuil beschouwd werd. Uw vader, M. M. (O.V. (...)), was steeds een agressief persoon en nam medicatie. Zijn familie was bovendien streng religieus en u merkte hier ook de slechte kant van de islam. Uw vader kwam in contact met het christendom via een kennis van hem die op de bazaar werkte, H.. Hij had telefonische gesprekken met hem over het christendom. Uw vader bekeerde zich vervolgens in tir 1398 (juni/juli 2019). Na zijn bekering merkte u dat uw vader veel kalmer was geworden. In shahrivar 1398 (augustus/september 2019) ging uw vader bij uw grootmoeder langs. Daar had hij een woordenwisseling met Mo., de echtgenoot van uw tante, die lid is van de basij. De aanleiding van de woordenwisseling was dat uw vader tegen Mo. had verteld dat hij zich bekeerd had. Hierop gingen jullie naar het huis van een vriend van de familie genaamd Moh.. Toen jullie daar waren, liet uw grootvader weten dat Mo. en drie andere personen naar zijn huis waren gekomen. Ze waren op zoek naar uw vader. Hierop gingen jullie naar het Noorden van Iran, in Shomal. Op 18 aban 1398 (9 november 2019) verliet u, samen met uw ouders en uw broer, Iran met het vliegtuig. Jullie vlogen via Oekraïne naar Italië. Daar bleven jullie vier dagen tot jullie doorreisden naar België. Op 22 aban 1398 (13 november 2019) kwamen jullie aan in België. U diende, samen met uw ouders en uw broer, een verzoek om internationale bescherming in op 21 november 2019. U vreest bij terugkeer voor het leven en dat van uw gezin. U voelde zich bij uw aankomst in België mentaal slecht. Om dit te verhelpen ging u van bij uw aankomst met uw ouders mee naar de kerk (de Sint-Pieters kerk in Mechelen) en naar de Bijbelstudie. U voelde zich geleidelijk beter en besloot u te bekeren op 15 mei 2021. Ook uw moeder heeft zich in België tot het christendom bekeerd, dit op 23 november 2020.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw originele shenasnameh (geboorteboekje), een kopie van uw carte meli (identiteitskaart) en een kopie van de carte meli van uw ouders.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw vader. In het kader van de door hem ingediende verzoek heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de beweerde bekering van u, uw echtgenote en uw dochter en de door jullie aangehaalde problemen in Iran als gevolg van uw bekering.

Vooreerst komt jullie geloofwaardigheid in het gedrang door jullie bewering dat jullie jullie paspoorten verbrand hebben (CGVS M. p. 5 en 8, CGVS R. p. 6, CGVS Z. p. 8). Het feit dat jullie een dermate belangrijk document als een paspoort zomaar zouden verbranden komt weinig overtuigend over. Het reisdocument is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt uw verblijf in Iran. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat jullie jullie reisdocumenten wel degelijk in jullie bezit hebben maar wensen achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop jullie gereisd hebben, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar Iran, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat jullie inderdaad niet langer in het bezit zijn van jullie paspoort omdat jullie dit belangrijk document moedwillig hebben verbrand, dan duidt jullie gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in jullie hoofde. Dat de smokkelaar jullie aanraadde om de paspoorten te verbranden, is hiervoor geen verschoning (CGVS M. p. 8, CGVS R. p. 6). Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van jullie dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over jullie identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door jullie afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat jullie hieraan verzaken valt niet te rijmen met de door jullie ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe jullie die beweren te vrezen voor jullie leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indienen, de documenten die jullie verklaringen kunnen staven, verbranden.

Jullie gedrag doet vermoeden dat jullie willen beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van jullie paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die jullie ten overstaan van de Belgische asielinstanties hebben afgelegd en deze documenten een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake jullie verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat jullie doelbewust documenten vernietigden teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat jullie niet de waarheid vertellen. Jullie gedrag brengt ook jullie algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat jullie de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming trachten te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van jullie verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van jullie overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Wat betreft deze paspoorten dient ook gewezen te worden op de incoherente verklaringen over de Italiaanse visa. Uw echtgenote verklaarde voor de DVZ initieel dat dit visum geldig was van 06.08.2019 tot 26.08.2019 (Verklaring DVZ R., vraag 28). Voor het CGVS wijzigt ze haar verklaringen echter en stelt ze dat dit geldig was in aban 1398 (oktober/november 2019) (CGVS R., p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt ze dat ze dit antwoord bij de DVZ op een andere vraag gaf (CGVS R., p. 6). Het louter wijzigen van haar verklaringen verklaart echter de tegenstrijdigheid niet. Ze ondertekende op de DVZ bovendien haar verklaringen ter goedkeuring nadat deze haar waren voorgelezen. Verder maakte ze bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS enkel melding van een verkeerde schrijfwijze van een naam van enkele familieleden en van het feit dat ze haar eigen bekering niet aanhaalde. Ze gaf geen verdere problemen of fouten in de verklaringen opgenomen bij de DVZ aan (CGVS R., p. 2-3). Ook uw dochter legt wisselende verklaringen af over deze visa. Initieel tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt ze dat u alles regelde om naar België te komen. Ze geeft daarbij aan dat u ook het "visum enzo" regelde (CGVS Z., p. 6). Later tijdens haar persoonlijk onderhoud stelt ze echter meermaals dat ze niet weet of er een visum was geregeld of niet (CGVS Z., p. 8-9). Voor de DVZ kon uw dochter echter wel aanduiden dat er een visum in haar paspoort stond en dat dit een Italiaans visum was dat 20 dagen geldig was (Verklaring DVZ Z., vraag 28).

Het geheel aan voorgaande vaststellingen ondermijnt aldus uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vluchtmotieven.

Jullie geloofwaardigheid komt eveneens in gedrang door volgende vaststellingen inzake jullie bekering. Zo weet uw echtgenote niet waarom u zich specifiek op een welbepaalde dag bekeerde (i.e. op 10 tir 1398 ((1 juli 2019)) (CGVS R., p. 14). In het licht van haar verklaringen – dat u een grote invloed was

om haar zelf ook te bekeren en dat u haar betrok in uw bekeringsproces (CGVS R., p. 7-8) – doet dit toch verbazen. Uw dochter op haar beurt blinkt uit in de vaagheden en weet amper iets af over uw bekeringsproces. Ze weet niet waarom de islam niet meer voor u voldeed of waarom u afstand nam van deze religie (CGVS Z., p. 10). Ze weet niet hoe de christelijke gesprekken die u had met H. begonnen (CGVS Z., p. 10-11). Ze weet evenmin wanneer dit plaatsvond (CGVS Z., p. 11). Nog straffer is dat ze zelfs niet kan aanduiden wanneer ze persoonlijk op de hoogte kwam van het feit dat u christelijke gesprekken had met H. (CGVS Z., p. 11). Ze slaagt er louter in om aan te duiden dat dit een jaar was voor u naar België kwam. Ze kan zelfs bij benadering de maand of seizoen niet aanduiden (CGVS Z., p. 11). Dit is des te opvallender aangezien ze aangaf dat ze u zag bellen met H. (CGVS Z., p. 11). Bovendien is dit tegenstrijdig met haar eerste verklaring dat ze nooit een gesprek tussen u en H. had gezien of opgevangen (CGVS Z., p. 11). Ze weet eveneens niet hoe lang u H. al kende en of hij een vriend van u was of louter een kennis (CGVS Z., p. 11). Verder weet uw dochter niet of u meteen bij het eerste gesprek met H. geïnteresseerd was in het christendom, of u naast H. nog op andere manieren met het christendom in contact kwam en hoe u concreet dichter kwam tot het christendom in Iran (CGVS Z., p. 11-12). Ze weet evenmin sinds wanneer u een Bijbel had in Iran en – straffer nog – of deze een rol speelde in uw bekeringsproces (CGVS Z., p. 13). Volgens uw verklaringen las u nochtans de Bijbel maanden op eigen houtje en was dit doorslaggevend voor uw bekering wanneer u een bepaalde passage las (CGVS M., p. 9 en 14-15). Uw dochter weet verder zelfs niet om welke concrete reden u zich bekeerd hebt (CGVS Z., p. 12). Ze kan evenmin aanduiden of u aan uw gezin uitleg gaf over het christendom voor of na uw eigenlijke bekering (CGVS Z., p. 13-14). Haar vaagheid blijkt eens te meer uit het feit dat ze er zelfs niet in slaagt om aan te duiden of ze persoonlijk op de hoogte kwam van uw bekering op het moment van uw bekering zelf of pas later (CGVS Z., p. 14). Dat uw dochter zo weinig weet van uw bekeringsproces en dermate vaag is, duidt er eens te meer op dat er geen geloof kan gehecht worden aan jullie verklaringen. De replieken die uw dochter hierbij stelt – dat dit niet belangrijk was voor haar in Iran en dat ze haar eigen problemen had omdat ze moest studeren aan de universiteit (CGVS Z., p. 10-15) – volstaan niet om haar gebrekkige kennis te verschonen. Er kan immers verwacht worden dat ze van deze zaken een betere kennis zou hebben, zeker gelet op jullie beweringen dat u met hen over het christendom praatte en uit de Bijbel voorlas toen jullie nog in Iran waren (CGVS Z. p. 13-14 en CGVS M. 16) en des te meer gelet op het feit dat uw dochter zichzelf bekeerde. Uw dochter ging vanaf jullie aankomst immers met u en uw echtgenote mee naar de kerk en de Bijbelstudie omdat u haar dat aanraadde omdat ze zich misschien zou beter voelen (CGVS Z. p. 17-18 en 20-21, CGVS R. p. 14 en CGVS M. p. 19 en 21). U meent ook dat het feit dat u kalmer was geworden omwille van uw bekering een rol had gespeeld in de bekering van uw echtgenote en uw dochter (CGVS M., p. 19). In dat opzicht kan dan ook verwacht worden dat uw dochter meer zou weten over uw bekeringsproces, des te meer aangezien u als vader haar voorging in het intense proces van een bekering. Dat uw dochter echter zelfs niet de moeite deed om haar te informeren over enkele essentiële zaken van uw bekering, doet dan ook verbazen. Zo vroeg ze u nooit waarom u afstand nam van de islam, hoe u concreet dichter kwam tot het christendom of waarom het christendom beter is dan de islam (CGVS Z., p. 10, 12). Ze vroeg u louter uw bekeringsdatum nadat ze zichzelf bekeerd had. Overige vragen stelde ze u niet (CGVS Z., p. 12). Voorgaande plaatst niet alleen de geloofwaardigheid van de bekering van uw dochter op de helling, ook de geloofwaardigheid van uw eigen bekering komt hierdoor ernstig in het gedrang.

Verder mist het door u geschetste vluchtrelaas de nodige geloofwaardigheid. Zo mist het elke geloofwaardigheid dat u zomaar openlijk tegen Mo., een lid van de basij die tevens koranlessen geeft, zou zeggen dat u zich bekeerd hebt tot het christendom (CGVS M., p. 6-7, p. 9). U geeft immers aan dat u bij uw bekering wist van de gevaren die hierbij kwamen kijken (CGVS M., p. 15). U had ook van H. gehoord dat hij ten gevolge van zijn bekering problemen in Iran had gekend waardoor hij het land had verlaten (CGVS M., p. 9 en p. 14). Dat u dit zomaar openlijk zou zeggen is des te opvallender gelet op het feit dat u wist dat Mo. er in 1388 (2009/2010) had voor gezorgd dat studenten bij protesten werden opgepakt (CGVS M., p. 18). U wist aldus dat hij er niet voor terugdeinsde om actie te ondernemen om mensen te vervolgen. Uw repliek dat u op die manier– indien u dit niet zou gezegd hebben aan Mo. – uw geloof zou ontkennen, is weinig overtuigend gelet op de Iraanse context waar christelijke bekeerlingen gevisieerd en vervolgd worden, gelet op uw verklaring dat de daden van ouders een effect hebben op de kinderen en de Iraanse autoriteiten evenmin genade hebben voor kinderen en gelet op uw bewering dat H. ten gevolge van zijn bekering problemen kende in Iran waardoor hij zijn land diende te ontvluchten (CGVS M., p. 9, p. 14, p. 22). In het licht van uw verklaring dat de Iraanse autoriteiten geen genade hebben voor kinderen en dat wat ouders doen een effect hebben op de kinderen (CGVS M., p. 22) is het trouwens opvallend dat u in het bijzijn van uw kinderen soms de bijbel las, waarbij u erkent dat dit het risico inhield dat uw kinderen zich hieromtrent kunnen verspreken in de buitenwereld (CGVS M., p. 16). Voorts is het opmerkelijk dat jullie niet weten welke functie Mo. precies bij de basij

heeft of wat hij daar precies doet. Evenmin hebben jullie bewijzen dat hij effectief werkzaam is bij de basij (CGVS M. p. 7 en 17-18, CGVS Z. p. 5 en 15). Uw repliek – dat Mo. hier altijd geheimzinnig over deed – doet de wenkbrauwen fronsen aangezien hij anderzijds pochtte met zijn concrete acties die hij ondernam (CGVS M. p. 17-18 en CGVS Z. p. 15). Dat u daarbij repliceert dat hij enkel geheimzinnig deed over zijn rang en functie (CGVS M., p. 18) verklaart niet waarom u dan niet zou weten wat hij precies doet binnen de basij.

Wat betreft de bekering van uw echtgenote dient er aangestipt te worden dat zij hierover met geen woord repte voor de DVZ. Op 3 december 2020 werd haar gevraagd om haar vrees of risico bij terugkeer naar Iran uit te leggen. Hoewel uw echtgenote sinds 23 november 2020 was bekeerd, zei ze hier echter niets over bij de DVZ (CGVS R., p. 7). Dat ze naliet om dit te doen, doet wederom sterk afbreuk aan jullie geloofwaardigheid. Indien ze werkelijk oprecht bekeerd was/ is, mag verwacht worden dat ze dit spontaan opwierp wanneer haar gevraagd om haar redenen op te sommen waarom ze niet terug kan keren naar Iran. De repliek die ze hierbij formuleert – dat ze dacht dat ze enkel over de problemen in Iran diende te spreken en haar niks gevraagd werd of zij zich bekeerd had – volstaan niet om haar nalatigheid te verschonen (CGVS R., p. 3). Zoals hierboven aangeduid mag verwachten worden dat ze dit spontaan opwierp. Bovendien repte ze hierover ook met geen woord toen haar gevraagd werd of ze nog iets te voegen had voor de DVZ (Verklaring DVZ, vraag 3.8).

Verder is de bekering van uw echtgenote compleet ongeloofwaardig door de vaststelling dat ze een volledig andere versie dan jullie dochter geeft over de wonderbaarlijke genezing van jullie dochter. Uw echtgenote haalt aan dat Jonathan en de andere aanwezigen eerst voor uw dochter gebeden hadden maar dat dit geen effect had (CGVS R., p. 9 en 10). De genezing – die niet allesbepalend was als motivering om uw echtgenote te bekeren maar wel degelijk een grote rol speelde (CGVS R., p. 9, 10 en 15) – ontstond pas volgens uw echtgenote nadat u op de rug van uw dochter wreef en u zei dat de pijn moest weggaan (CGVS R., p. 9 en 10). Uw dochter daarentegen stelt dat de genezing ontstond na het gebed van Jonathan. Nergens maakt ze melding van het feit dat dit pas kwam nadat u op haar rug wreef en zei dat de pijn weg moest gaan (CGVS Z., p. 20). Voorts zijn er vele vraagtekens te maken bij de plotse miraculeuze genezing van uw dochter. Dat ze initieel met moeite kon stappen en gaan zitten maar na een gebed probleemloos kan rennen, mist elk gebrek van realiteitszin (CGVS Z., p. 20 en CGVS R., p. 9-10). Bovendien is uw echtgenote weinig coherent over de precieze invloed van deze genezing op haar bekering. Eerst stelt ze dat er geen specifieke gebeurtenis was die er voor zorgde dat ze zich bekeerde (CGVS R., p. 9). Ze komt daar echter op terug en stelt dat de genezing van jullie dochter de laatste druppel was en de bevestiging was die ze nodig had (CGVS R., p. 9,10). Hiermee geconfronteerd stelt ze dat dit niet zo goed verwoord had en dat ze beter het woord 'bevestiging' niet gebruikt had. Al voegt ze er eveneens toe dat dit incident er toch voor zorgde dat elke twijfel werd weggenomen (CGVS R., p. 10). Dit verklaart echter geenszins het vastgestelde verschil. Ook haar laatste repliek – dat de genezing een grote rol speelde maar niet de enigste reden was om haar te bekeren – volstaat evenmin om te verklaren waarom ze initieel stelde dat er geen specifieke gebeurtenis was die er voor zorgde dat ze zich bekeerde (CGVS R., p. 15).

Tot slot dient er ook aangestipt te worden dat uw dochter bij haar interview op de DVZ van 4 december 2020 geen melding maakte van het feit dat ze reeds een jaar naar de kerk ging en Bijbellessen volgde. Ook al was ze op dat moment nog niet bekeerd, is het wel opmerkelijk dat ze dit niet aangaf wanneer haar gevraagd werd of zij zich reeds bekeerd had (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5).

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen geloof te kunnen hechten aan de beweerde bekering van u, uw echtgenote en uw dochter en de door jullie aangehaalde problemen in Iran als gevolg van uw bekering.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en heeft uw voorgehouden verdere bekering in Europa tot het christendom aldus duidelijk een opportunistisch karakter die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus en een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Gelet op bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat er evenmin enig geloof kan gehecht worden aan de bekering van uw echtgenote en dochter, dient besloten te worden dat hun betrokkenheid bij een kerkgemeenschap in België eveneens is ingegeven door opportunistische overwegingen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds bij uw eerste verzoek

werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen geloof gehecht worden aan jullie bewering dat jullie daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangen. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat jullie op basis van jullie geloofskeuze vervolging dienen te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uw documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw identiteit en uw herkomst staat immers niet ter discussie, net zomin die van uw gezin. Ook uw huwelijk staat niet ter discussie. Uit de attesten over jullie christelijke activiteiten in België komt niet naar voor dat deze activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Deze kunnen eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden bij jullie verzoek om internationale bescherming."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uw documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw identiteit en uw herkomst staat immers niet ter discussie, net zomin die van uw gezin.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 267 574, is de echtgenoot van eerste verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 267 575 en de vader van tweede verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 267 576. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van eerste en tweede verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten deze zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een identiek enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen.

Zij gaan, na een theoretische uiteenzetting, in op de motieven aangaande hun algemene geloofwaardigheid die op de helling komt te staan wegens het gegeven dat hun paspoorten werden verbrand. Verzoekende partijen menen dat aan de medewerkingsverplichting werd voldaan daar zij duidelijk hebben verklaard waarom zij hun paspoorten niet meer konden voorleggen en benadrukken daarbij de rol van de smokkelaar. Ze betwisten dat zij 'doelbewust' documenten hebben vernietigd om informatie achter te houden en benadrukken hun gelijklopende verklaringen over hun vertrek uit Iran en de reden waarom zij hun paspoorten niet meer kunnen voorleggen. Verzoekende partijen wijzen er in dit

verband nog op dat hun identiteit en nationaliteit buiten discussie staan. Wat de Italiaanse visa betreft wordt aangevoerd dat de verklaringen van eerste en tweede verzoekster geen afbreuk doen aan het voorgaande. Er wordt gewezen op de jonge leeftijd van tweede verzoekster en het gegeven dat zij niet betrokken was bij het regelen van hun vertrek uit Iran zodat het aannemelijk is dat zij niet op de hoogte is van de details geregeld door haar ouders. Voor eerste verzoekster wordt gesteld dat zij wel degelijk juist aangaf dat het visum van korte duur was en dat het feit dat zij deze periode in augustus 2019 situeerde eerder dan oktober/november 2019 slechts een vergissing betreft bij de DVZ hetgeen zij corrigeerde tijdens haar persoonlijk onderhoud. Verzoekende partijen wijzen er overigens op dat zij niet werden bijgestaan door een vertrouwenspersoon of raadsman bij de DVZ, dat de leiding van dit onderhoud bij de medewerker van DVZ lag zonder enige controle, dat verzoekende partijen de taal niet spreken en dus volledig afhankelijk zijn van deze persoon bij DVZ. Ze betogen verder dat de handtekening op de vragenlijst slechts een bijzonder relatieve bewijswaarde heeft aangezien zij geen bijstand hadden van een vertrouwenspersoon of raadsman en gelet op hun gebrek aan kennis van het Nederlands. Er wordt aangevoerd dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt. Verzoekende partijen betogen dat de vermeende verschillen tussen het verhoor bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud op het CGVS daarom niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid te ontnemen aan hun vluchtrelaas.

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de motieven aangaande hun bekeringen. Ze voeren aan dat in de bestreden beslissingen geen enkel argument wordt aangevoerd tegen verzoekers verklaringen omtrent zijn bekering in Iran zodat mag worden aangenomen dat zijn bekering oprecht is.

Inzake verzoeksters wordt aangegeven dat zij reeds affiniteit hadden met het christendom doch de bekering later plaatsvond. Doordat hun directe vertrek uit Iran gelieerd was aan de bekering van verzoeker hebben zij dit ook zo vermeld bij de DVZ, hun eigen bekering is in die zin dan ook slechts 'secundair' van aard.

Verzoekende partijen wijzen er verder op dat de bekering van verzoeker wordt betwist op basis van de verklaringen van verzoeksters en trachten deze motieven te weerleggen. Zo betogen ze dat het niet ernstig is dat wordt gemotiveerd dat eerste verzoekster niet specifiek kon aangeven op welke dag haar echtgenoot, zijnde verzoeker, zich bekeerde en benadrukken ze dat tweede verzoekster, de dochter van verzoeker, niet betrokken was bij verzoekers bekeringsproces zodat zij, mede gelet op haar leeftijd, geen details kan verschaffen over de details van verzoekers bekeringsproces. Er wordt hierbij gesteld dat rekening dient gehouden te worden met de opleiding, het intellectuele vermogen of leeftijd van de asielzoeker.

Met betrekking tot het conflict met de schoonbroer van verzoeker wordt in de verzoekschriften verduidelijkt dat het beschikken over informatie niet evident is aangezien dit gevoelige informatie betreft over een paramilitaire militie. Verzoekende partijen lichten de omstandigheden van het conflict toe en stellen dat dit een emotioneel moment betrof waardoor, door dit ene moment, de situatie van het gezin drastisch veranderde. Zij wijzen nog op hun uitgebreide verklaringen over wat zij hebben gedaan nadat ontdekt werd dat verzoeker zich had bekeerd en benadrukken hun oprechtheid.

Ten slotte wijzen verzoekende partijen op de vrees voor hun leven. Ze benadrukken dat zij zich openlijk manifesteren als christen waardoor zij vervolging dienen te vrezen louter omwille van hun bekering. Ze betogen dat de motivering dat er weinig aandacht wordt geschonken aan wat terugkerende asielzoekers hebben verklaard geenszins strookt met het maatschappelijke belang dat wordt gehecht aan een afvallige in Iran. Hierbij wordt in de verzoekschriften nog opgemerkt dat het geenszins van belang is dat de bekering van eerste verzoekster ter discussie moet worden gesteld omdat zij een andere 'visie' heeft van de genezing van haar dochter, zijnde tweede verzoekster, nu de invulling van de genezing op individuele wijze gebeurt waarbij wordt gewezen op een Facebookbericht dat aan de verzoekschriften werd toegevoegd.

3.2. Stukken

Aan de verzoekschriften wordt een Facebookbericht van J. B. toegevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg

uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door een verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met een verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden

in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.3.3. Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen zetten uiteen dat zij bij terugkeer naar Iran vrezen voor hun leven omwille van verzoekers bekering tot het christendom in Iran. Ze wijzen daarbij op problemen met verzoekers schoonbroer die werkzaam is bij de basj. In België zijn ook eerste en tweede verzoekster bekeerd tot het christendom.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde (oprechte) bekering tot het christendom en dat er evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen die verzoeker in Iran omwille van zijn bekering gekend zou hebben.

Na lezing van de administratieve dossiers, moet de Raad vaststellen dat de commissaris-generaal met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoekende partijen terecht het volgende heeft gemotiveerd:

“Jullie geloofwaardigheid komt eveneens in gedrang door volgende vaststellingen inzake jullie bekering. Zo weet uw echtgenote niet waarom u zich specifiek op een welbepaalde dag bekeerde (i.e. op 10 tir 1398 ((1 juli 2019)) (CGVS R., p. 14). In het licht van haar verklaringen – dat u een grote invloed was om haar zelf ook te bekeren en dat u haar betrok in uw bekeringsproces (CGVS R., p. 7-8) – doet dit toch verbazen. Uw dochter op haar beurt blinkt uit in de vaagheden en weet amper iets af over uw bekeringsproces. Ze weet niet waarom de islam niet meer voor u voldeed of waarom u afstand nam van deze religie (CGVS Z., p. 10). Ze weet niet hoe de christelijke gesprekken die u had met H. begonnen (CGVS Z., p. 10-11). Ze weet evenmin wanneer dit plaatsvond (CGVS Z., p. 11). Nog straffer is dat ze zelfs niet kan aanduiden wanneer ze persoonlijk op de hoogte kwam van het feit dat u christelijke gesprekken had met H. (CGVS Z., p. 11). Ze slaagt er louter in om aan te duiden dat dit een jaar was voor u naar België kwam. Ze kan zelfs bij benadering de maand of seizoen niet aanduiden (CGVS Z., p. 11). Dit is des te opvallender aangezien ze aangaf dat ze u zag bellen met H. (CGVS Z., p. 11). Bovendien is dit tegenstrijdig met haar eerste verklaring dat ze nooit een gesprek tussen u en H. had gezien of opgevangen (CGVS Z., p. 11). Ze weet eveneens niet hoe lang u H. al kende en of hij een vriend van u was of louter een kennis (CGVS Z., p. 11). Verder weet uw dochter niet of u meteen bij het eerste gesprek met H. geïnteresseerd was in het christendom, of u naast H. nog op andere manieren met het christendom in contact kwam en hoe u concreet dichter kwam tot het christendom in Iran (CGVS Z., p. 11-12). Ze weet evenmin sinds wanneer u een Bijbel had in Iran en – straffer nog – of deze een rol speelde in uw bekeringsproces (CGVS Z., p. 13). Volgens uw verklaringen las u nochtans de Bijbel maanden op eigen houtje en was dit doorslaggevend voor uw bekering wanneer u een bepaalde passage las (CGVS M., p. 9 en 14-15). Uw dochter weet verder zelfs niet om welke concrete

reden u zich bekeerd hebt (CGVS Z., p. 12). Ze kan evenmin aanduiden of u aan uw gezin uitleg gaf over het christendom voor of na uw eigenlijke bekering (CGVS Z., p. 13-14). Haar vaagheid blijkt eens te meer uit het feit dat ze er zelfs niet in slaagt om aan te duiden of ze persoonlijk op de hoogte kwam van uw bekering op het moment van uw bekering zelf of pas later (CGVS Z., p. 14). Dat uw dochter zo weinig weet van uw bekeringsproces en dermate vaag is, duidt er eens te meer op dat er geen geloof kan gehecht worden aan jullie verklaringen. De replieken die uw dochter hierbij stelt – dat dit niet belangrijk was voor haar in Iran en dat ze haar eigen problemen had omdat ze moest studeren aan de universiteit (CGVS Z., p. 10-15) – volstaan niet om haar gebrekkige kennis te verschonen. Er kan immers verwacht worden dat ze van deze zaken een betere kennis zou hebben, zeker gelet op jullie beweringen dat u met hen over het christendom praatte en uit de Bijbel voorlas toen jullie nog in Iran waren (CGVS Z. p. 13-14 en CGVS M. 16) en des te meer gelet op het feit dat uw dochter zichzelf bekeerde. Uw dochter ging vanaf jullie aankomst immers met u en uw echtgenote mee naar de kerk en de Bijbelstudie omdat u haar dat aanraadde omdat ze zich misschien zou beter voelen (CGVS Z. p. 17-18 en 20-21, CGVS R. p. 14 en CGVS M. p. 19 en 21). U meent ook dat het feit dat u kalmer was geworden omwille van uw bekering een rol had gespeeld in de bekering van uw echtgenote en uw dochter (CGVS M., p. 19). In dat opzicht kan dan ook verwacht worden dat uw dochter meer zou weten over uw bekeringsproces, des te meer aangezien u als vader haar voorging in het intense proces van een bekering. Dat uw dochter echter zelfs niet de moeite deed om haar te informeren over enkele essentiële zaken van uw bekering, doet dan ook verbazen. Zo vroeg ze u nooit waarom u afstand nam van de islam, hoe u concreet dichter kwam tot het christendom of waarom het christendom beter is dan de islam (CGVS Z., p. 10, 12). Ze vroeg u louter uw bekeringsdatum nadat ze zichzelf bekeerd had. Overige vragen stelde ze u niet (CGVS Z., p. 12). Voorgaande plaatst niet alleen de geloofwaardigheid van de bekering van uw dochter op de helling, ook de geloofwaardigheid van uw eigen bekering komt hierdoor ernstig in het gedrang.”

Door de bekering van verzoeker te benadrukken, te stellen dat deze oprecht is en door erop te wijzen dat verzoeksters geen betrokkene waren bij verzoekers bekeringsproces halen verzoekende partijen geen afdoende argumenten aan die voormelde vaststellingen weerleggen dan wel verklaren. Het komt aan verzoekende partijen toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Er wordt in het verzoekschrift gemeend dat de enkele vermelding dat eerste verzoekster niet specifiek kon aangeven op welke dag haar echtgenoot zich bekeerde niet ernstig is. Verweerder kan echter niet kwalijk genomen worden hiermee rekening te hebben gehouden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas in het licht van de verklaringen van eerste verzoekster. In de bestreden beslissingen wordt uitdrukkelijk aangegeven dat eerste verzoekster verklaarde dat verzoeker van grote invloed was om zelf ook te bekeren en dat verzoeker haar betrok in zijn bekeringsproces (persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 7-8). Daarenboven merkt de Raad op dat eerste verzoekster ook niet weet wanneer haar echtgenoot het eerste gesprek had over het christendom met zijn collega H. noch wanneer verzoeker in het bezit kwam van de bijbel en ook niet kan aanduiden wanneer zij wist dat haar echtgenoot een bijbel had (persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 12-13).

Waar inzake tweede verzoeksters gebrek aan kennis nog wordt betoogd dat rekening diende gehouden te worden met haar jonge leeftijd, opleiding en intellectueel vermogen dient de Raad vast te stellen dat in casu niet kan vastgesteld worden dat verweerder in casu hierin in gebreke is gebleven. Vooreerst wijst de Raad erop dat tweede verzoekster op het moment van de bekering van haar vader, namelijk 1 juli 2019, reeds meerderjarig was geworden en studeerde aan de universiteit (persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 7). Uit haar persoonlijk onderhoud blijkt dat de aan haar gestelde vragen haar dagelijkse leefwereld betreffen, ook betrekking hebben op hetgeen zij persoonlijk kan gezien, opgevangen of bevraagd hebben en van dien aard zijn dat ook een jongvolwassene deze moet kunnen beantwoorden. Zo kan tweede verzoekster niet aanduiden wanneer zij persoonlijk op de hoogte kwam van het feit dat verzoeker christelijke gesprekken had met zijn collega H. terwijl ze aangaf dat ze verzoeker zag bellen met H. (persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 11). Zij weet evenmin sinds wanneer verzoeker een bijbel had in Iran en of deze een rol speelde in het bekeringsproces van haar vader terwijl zij aangaf dat zij zag dat haar vader hierin las en er ook uitleg over gaf (persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 13). Tweede verzoekster kan ook niet aanduiden of verzoeker uitleg gaf aan het gezin over het christendom voor of na zijn bekering (persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 13-14) en zij slaagt er niet in om aan te geven of ze persoonlijk op de hoogte kwam van verzoekers bekering op het moment van de bekering zelf op pas later (persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 14). De Raad wijst erop dat weliswaar kan worden aangenomen dat tweede verzoekster niet elk detail van de bekeringsactiviteiten van haar vader kent doch niet dat zij op meerdere eenvoudige vragen hieromtrent het antwoord schuldig moet blijven. De commissaris-generaal kan gevolgd worden in

zijn oordeel dat er kan verwacht worden dat tweede verzoekster een betere kennis zou hebben van deze zaken gelet op de beweringen dat verzoeker met hen over het christendom praatte en uit de bijbel voorlas in Iran (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 16 en persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 13) en des te meer gelet op het feit dat tweede verzoekster zich ook bekeerde. Van tweede verzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven omwille van de activiteiten van haar vader en om deze reden haar land van herkomst is ontvlucht, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij zich hierover terdege inlicht, te meer zijzelf ook bekeerd is tot het christendom.

Verzoekende partijen kunnen gelet op het voorgaande niet gevolgd worden in hun mening dat verzoekers bekering niet kan worden betwist omwille van de verklaringen van verzoeksters, dit gelet op zijn eigen verklaringen. In de bestreden beslissingen wordt immers omstandig aangegeven waarom de geloofwaardigheid in het gedrang komt waarbij niet enkel de verklaringen van verzoeksters worden aangehaald doch deze ook worden getoetst aan de verklaringen van verzoeker.

De Raad wijst er in dit verband daarnaast op dat inzake de aangehaalde problemen in Iran in de bestreden beslissingen verder terecht wordt gesteld:

"Verder mist het door u geschetste vluchtrelaas de nodige geloofwaardigheid. Zo mist het elke geloofwaardigheid dat u zomaar openlijk tegen Mo., een lid van de basij die tevens koranlessen geeft, zou zeggen dat u zich bekeerd hebt tot het christendom (CGVS M., p. 6-7, p. 9). U geeft immers aan dat u bij uw bekering wist van de gevaren die hierbij kwamen kijken (CGVS M., p. 15). U had ook van H. gehoord dat hij ten gevolge van zijn bekering problemen in Iran had gekend waardoor hij het land had verlaten (CGVS M., p. 9 en p. 14. Dat u dit zomaar openlijk zou zeggen is des te opvallender gelet op het feit dat u wist dat Mo. er in 1388 (2009/2010) had voor gezorgd dat studenten bij protesten werden opgepakt (CGVS M., p. 18). U wist aldus dat hij er niet voor terugdeinsde om actie te ondernemen om mensen te vervolgen. Uw repliek dat u op die manier– indien u dit niet zou gezegd hebben aan Mo. – uw geloof zou ontkennen, is weinig overtuigend gelet op de Iraanse context waar christelijke bekeerlingen gevisieerd en vervolgd worden, gelet op uw verklaring dat de daden van ouders een effect hebben op de kinderen en de Iraanse autoriteiten evenmin genade hebben voor kinderen en gelet op uw bewering dat H. ten gevolge van zijn bekering problemen kende in Iran waardoor hij zijn land diende te ontvluchten (CGVS M., p. 9, p. 14, p. 22). In het licht van uw verklaring dat de Iraanse autoriteiten geen genade hebben voor kinderen en dat wat ouders doen een effect hebben op de kinderen (CGVS M., p. 22) is het trouwens opvallend dat u in het bijzijn van uw kinderen soms de bijbel las, waarbij u erkent dat dit het risico inhield dat uw kinderen zich hieromtrent kunnen verspreken in de buitenwereld (CGVS M., p. 16). Voorts is het opmerkelijk dat jullie niet weten welke functie Mo. precies bij de basij heeft of wat hij daar precies doet. Evenmin hebben jullie bewezen dat hij effectief werkzaam is bij de basij (CGVS M. p. 7 en 17-18, CGVS Z. p. 5 en 15). Uw repliek – dat Mo. hier altijd geheimzinnig over deed – doet de wenkbrauwen fronsen aangezien hij anderzijds pochtte met zijn concrete acties die hij ondernam (CGVS M. p. 17-18 en CGVS Z. p. 15). Dat u daarbij repliceert dat hij enkel geheimzinnig deed over zijn rang en functie (CGVS M., p. 18) verklaart niet waarom u dan niet zou weten wat hij precies doet binnen de basij."

Inzake de vaststelling dat zij niet weten welke functie de schoonbroer precies heeft bij de basij voeren de verzoekende partijen aan dat zij alle details gaven waarover zij beschikten wat geenszins impliceert dat dit een volledig beeld dient te zijn over de positie van verzoekers schoonbroer M. Hiermee slagen verzoekende partijen er niet in om afbreuk te doen aan voormelde concrete motieven. Inzake de positie van de schoonbroer moet de Raad er bovendien op wijzen dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij, indien hij werkelijk vreest bij terugkeer naar Iran door M. te worden vervolgd of overgeleverd te worden aan de Iraanse autoriteiten, zou geprobeerd hebben om te weten te komen hoever de invloed van M. bij de Iraanse autoriteiten precies reikt. Dat verzoeker niet meer moeite heeft gedaan om dit te achterhalen (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 17-18) hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van zijn vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Verzoekende partijen trachten in het verzoekschrift verder te verklaren hoe verzoeker openlijk tegen zijn schoonbroer M., een lid van de basij die tevens koranlessen geeft, kon zeggen dat hij zich bekeerd heeft. Zij stellen thans dat dit een emotioneel moment betrof doch slagen er met deze ponering niet in om de uitgebreide motieven hieromtrent, waarbij eveneens wordt gewezen op de Iraanse context, te ontkrachten. Het gegeven dat verzoekende partijen uitgebreide verklaringen zouden hebben afgelegd

over wat zij deden nadat verzoekers bekering werd ontdekt, kan geen afbreuk doen aan bovenstaande pertinente en correcte motieven.

Wat betreft de bekering van eerste verzoekster wordt in bestreden beslissingen terecht het volgende opgemerkt: *“Wat betreft de bekering van uw echtgenote dient er aangestipt te worden dat zij hierover met geen woord repte voor de DVZ. Op 3 december 2020 werd haar gevraagd om haar vrees of risico bij terugkeer naar Iran uit te leggen. Hoewel uw echtgenote sinds 23 november 2020 was bekeerd, zei ze hier echter niets over bij de DVZ (CGVS R., p. 7). Dat ze naliet om dit te doen, doet wederom sterk afbreuk aan jullie geloofwaardigheid. Indien ze werkelijk oprecht bekeerd was/ is, mag verwacht worden dat ze dit spontaan opwierp wanneer haar gevraagd om haar redenen op te sommen waarom ze niet terug kan keren naar Iran. De repliek die ze hierbij formuleert – dat ze dacht dat ze enkel over de problemen in Iran diende te spreken en haar niks gevraagd werd of zij zich bekeerd had – volstaan niet om haar nalatigheid te verschonen (CGVS R., p. 3). Zoals hierboven aangeduid mag verwachten worden dat ze dit spontaan opwierp. Bovendien repte ze hierover ook met geen woord toen haar gevraagd werd of ze nog iets te voegen had voor de DVZ (Verklaring DVZ, vraag 3.8).*

Verder is de bekering van uw echtgenote compleet ongeloofwaardig door de vaststelling dat ze een volledig andere versie dan jullie dochter geeft over de wonderbaarlijke genezing van jullie dochter. Uw echtgenote haalt aan dat Jonathan en de andere aanwezigen eerst voor uw dochter gebeden hadden maar dat dit geen effect had (CGVS R., p. 9 en 10). De genezing – die niet allesbepalend was als motivering om uw echtgenote te bekeren maar wel degelijk een grote rol speelde (CGVS R., p. 9, 10 en 15) – ontstond pas volgens uw echtgenote nadat u op de rug van uw dochter wreef en u zei dat de pijn moest weggaan (CGVS R., p. 9 en 10). Uw dochter daarentegen stelt dat de genezing ontstond na het gebed van Jonathan. Nergens maakt ze melding van het feit dat dit pas kwam nadat u op haar rug wreef en zei dat de pijn weg moest gaan (CGVS Z., p. 20). Voorts zijn er vele vraagtekens te maken bij de plotse miraculeuze genezing van uw dochter. Dat ze initieel met moeite kon stappen en gaan zitten maar na een gebed probleemloos kan rennen, mist elk gebrek van realiteitszin (CGVS Z., p. 20 en CGVS R., p. 9-10). Bovendien is uw echtgenote weinig coherent over de precieze invloed van deze genezing op haar bekering. Eerst stelt ze dat er geen specifieke gebeurtenis was die er voor zorgde dat ze zich bekeerde (CGVS R., p. 9). Ze komt daar echter op terug en stelt dat de genezing van jullie dochter de laatste druppel was en de bevestiging was die ze nodig had (CGVS R., p. 9,10). Hiermee geconfronteerd stelt ze dat dit niet zo goed verwoord had en dat ze beter het woord ‘bevestiging’ niet gebruikt had. Al voegt ze er eveneens toe dat dit incident er toch voor zorgde dat elke twijfel werd weggenomen (CGVS R., p. 10). Dit verklaart echter geenszins het vastgestelde verschil. Ook haar laatste repliek – dat de genezing een grote rol speelde maar niet de enigste reden was om haar te bekeren – volstaat evenmin om te verklaren waarom ze initieel stelde dat er geen specifieke gebeurtenis was die er voor zorgde dat ze zich bekeerde (CGVS R., p. 15).”

Verzoekende partijen repliceren dat het geenszins van belang is dat de bekering van eerste verzoekster ter discussie moet staan omdat zij een andere ‘versie’ heeft van de genezing van tweede verzoekster daar de invulling van de genezing gebeurt op individuele wijze en het gaat om een aanvoelen die geenszins betrekking moet hebben op de werkelijkheid. Verzoekende partijen slagen er echter niet om met dergelijk subjectief betoog een verklaring te bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheid die steun vindt in de administratieve dossiers. Waar aan de verzoekschriften een Engelstalig Facebookbericht wordt gevoegd van J. B. moet vastgesteld worden dat hiermee de vastgestelde tegenstrijdigheid niet verschoond kan worden. Dit Facebookbericht, waarvan het gesolliciteerd karakter overigens niet uitgesloten kan worden en dat geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de beweerde genezing zou plaatsgevonden hebben, bevestigt overigens de tegenstrijdigheid die de commissaris-generaal in dit verband heeft opgemerkt. Eerste verzoekster gaf immers aan dat de gebeden geen effect hadden en dat de genezing pas ontstond nadat verzoeker over de rug van zijn dochter wreef en zei dat de pijn moest weggaan (persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 9-10) terwijl in dit Facebookbericht, net zoals bij de verklaringen van tweede verzoekster, geen sprake is van enige actieve rol van verzoeker.

Daarenboven wordt eraan voorbijgegaan dat niet enkel werd gewezen op voormelde tegenstrijdigheid doch ook op de weinig coherente verklaringen van eerste verzoekster over de precieze invloed van deze genezing op haar bekering. Verzoekende partijen laten deze overwegingen van de bestreden beslissingen volledig ongemoeid zodat er geen afbreuk aan gedaan kan worden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen ook met reden aangestipt dat eerste verzoekster naliet haar eigen bekering, die dateert van 23 november 2020, aan te halen bij de DVZ op 3 december 2020. Verzoekende partijen kunnen de concrete motieven hieromtrent niet ontkrachten door louter te stellen dat de bekering van verzoekster(s) slechts ‘secundair’ is omdat de bekering van verzoeker de reden van

vertrek uit Iran was. De Raad kan de commissaris-generaal volgen dat indien eerste verzoekster werkelijk oprecht bekeerd is, mag verwacht worden dat ze dit spontaan opwierp wanneer haar gevraagd werd naar de redenen waarom ze niet kan terugkeren naar Iran of wanneer haar wordt gevraagd of ze nog iets toe te voegen had (Vragenlijst DVZ eerste verzoekster 3 december 2020, p. 2-3). Het betoog van verzoekende partijen doet immers geen afbreuk aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst van DVZ niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van eerste verzoekster worden verwacht dat zij, gezien de Iraanse context en de beweerdde problemen omwille van de voorgehouden bekering van haar man, haar eigen bekering eveneens aankaarte.

Inzake tweede verzoekster wordt herhaald dat in de bestreden beslissingen werd gesteld dat haar gebrekkige kennis omtrent verzoekers bekeringsproces de geloofwaardigheid van haar bekering op de helling plaatst. Zoals reeds hierboven besproken, slagen verzoekende partijen er niet in om deze motieven, die steun vinden in de administratieve dossiers, te ontcrachten. Verder heeft de commissaris-generaal eveneens aangestipt dat tweede verzoekster geen melding maakte van het feit dat ze reeds een jaar naar de kerk ging en Bijbellessen volgde. Er wordt in de bestreden beslissingen in dit verband gemotiveerd dat, ook al was ze op dat moment nog niet bekeerd, het wel opmerkelijk is dat ze dit niet aangaf wanneer haar werd gevraagd of zij zich reeds bekeerd had. Verzoekende partijen weerleggen deze vaststellingen niet door louter te stellen dat de bekering van verzoekster(s) slechts 'secundair' is omdat de bekering van verzoeker de reden van vertrek uit Iran was. In dit verband kan benadrukt worden dat het betoog van verzoekende partijen geen afbreuk doet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt, dit op een zo volledige, correcte en nauwkeurig mogelijke manier en reeds van bij het eerste interview. Tweede verzoekster slaagt er niet in de vastgestelde nalatigheid te verschonen daar haar uitdrukkelijk werd gevraagd of zij was bekeerd (Vragenlijst DVZ tweede verzoekster, p. 3), te meer gezien de Iraanse context en de beweerdde problemen omwille van de voorgehouden bekering van haar vader.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen eveneens met recht gemotiveerd, en wordt door verzoekende partijen niet op dienstige wijze aangevochten of weerlegd:

"Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerdde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en heeft uw voorgehouden verdere bekering in Europa tot het christendom aldus duidelijk een opportunistisch karakter die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus en een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Gelet op bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat er evenmin enig geloof kan gehecht worden aan de bekering van uw echtgenote en dochter, dient besloten te worden dat hun betrokkenheid bij een kerkgemeenschap in België eveneens is ingegeven door opportunistische overwegingen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen."

Verzoekende partijen komen in wezen niet verder dan het louter poneren en herhalen van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal.

De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers' beweerdde bekering en de hieruit voortgesproken problemen, de religieuze activiteiten van verzoekende partijen in België, dewelke worden gestaafd aan de hand van een aantal attesten, klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge

de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas evenals de hierboven besproken vaststellingen inzake de voorgehouden bekering van verzoeksters, oordeelt de Raad dat de religieuze activiteiten van verzoekende partijen in België een opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Gelet op het voorgaande en de pertinente motieven in de bestreden beslissingen inzake verzoekers' voorgehouden bekering, die steun vinden in de administratieve dossiers, meent ook de Raad dat geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde bekering van verzoekende partijen en de in dit verband aangehaalde problemen.

Niettegenstaande het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande het vluchtrelaas en de bekering van de verzoekende partijen, moet voorts samen met de commissaris-generaal vastgesteld worden dat uit de voorliggende informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming (COI Focus, "*Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden*" van 30 maart 2020, p. 15 en p. 17). Er werd geen informatie gevonden die erop wijst dat afgewezen personen bij terugkeer naar Iran een risicogroep vormen (COI Focus, "*Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden*" van 30 maart 2020, p. 17). Personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen (COI Focus, "*Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden*" van 30 maart 2020, p. 17) doch dit blijkt niet het geval voor verzoekende partijen gelet op de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan hun vluchtrelaas en bekering.

De Raad benadrukt dat uit de landeninformatie verder blijkt dat het onwaarschijnlijk is dat Iraniërs die bekeerd zijn in het buitenland bij terugkeer in de negatieve aandacht zullen staan van de autoriteiten indien zij niet eerder gekend waren bij de autoriteiten omwille van politieke activiteiten, onopvallend blijven en niet deelnemen aan proselitisme en dat hoewel moslims die zich bekeren tot het christendom aanhouding en vasthouding riskeren indien hun bekering bekend wordt, er vooral een hoog risico op aanhouding, vervolging en bestraffing is bij proselitisme namelijk bij bekeringsactiviteiten ("*DFAT Country Information Report Iran*", van 14 april 2020, p. 33), quod non in casu.

De Raad wijst er in dit verband op dat uit de toegevoegde landeninformatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten vooral geïnteresseerd zijn in huiskerkleiders die een groter risico lopen om gearresteerd en vervolgd te worden dan gewone leden (*DFAT Country Information Report Iran* van 14 april 2020, p. 33). Hoewel er ook aanhoudingen plaatsvonden van huiskerkleden, wat verzoekende partijen overigens niet zijn, komt dit niet vaak voor en worden de meeste vrijgelaten (*DFAT Country Information Report Iran* van 14 april 2020, p. 33). Er blijkt verder uit de door verweerder aangebrachte landeninformatie dat bekeerlingen geen schade riskeren indien zij onopvallend blijven, zich niet openlijk bezighouden met proselitisme en niet omwille van andere redenen van belang zijn voor de Iraanse autoriteiten ((*DFAT Country Information Report Iran* van 14 april 2020, p. 33).

Hierbij wordt nog aangestipt dat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt dat er concrete indicaties zijn dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de religieuze activiteiten van de verzoekende partijen en zij hiervoor vervolgd zullen worden. Daarnaast moet de Raad opmerken dat deze voorgehouden bedreiging door verzoekers schoonbroer die lid van de basj zou zijn op geen enkele manier wordt gestaafd. Daargelaten het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande verzoekers' bekering en daargelaten in casu niet blijkt dat verzoekende partijen zich hebben trachten te informeren over de stand van zaken wat betreft de bedreiging geuit door de schoonbroer, moet opgemerkt worden dat er thans (nog) geen officiële ingediende klacht door de schoonbroer of de stappen daartoe voorligt. Zodoende wordt niet aannemelijk gemaakt dat er concrete indicaties zijn dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van verzoekers' bekering. Zelfs in het geval de schoonbroer, waarvan niet duidelijk is hoe ver zijn invloed bij de Iraanse autoriteiten reikt, bij zijn terugkeer dergelijke klacht zou neerleggen wordt gewezen op bovenstaande landeninformatie die werd toegevoegd aan de administratieve dossiers.

Verzoekende partijen poneren dat de motieven inzake terugkerende asielzoekers geenszins strookt met het maatschappelijk belang dat wordt gehecht aan een afvallige in Iran, doch brengen geen concrete informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

De Raad wijst er hierbij op dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoekende partijen geen oprechte bekering tot het

christendom hebben aannemelijk gemaakt en dat in casu de gegronde vrees voor vervolging ook niet aannemelijk wordt gemaakt nu verzoekende partijen evenmin aannemelijk maken dat zij zich bij een terugkeer naar hun land van herkomst als christen zullen manifesteren of dat zij als dusdanig of als een afvallige gezien zullen worden door hun omgeving en zij hoe dan ook niet aantonen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst godsdienstige handelingen zullen verrichten die hen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

De door verzoekende partijen neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist geen afbreuk doen aan het voorgaande. Inzake het voorgelegde Facebook-bericht kan verwezen worden naar de bespreking hiervan supra.

Ten slotte wordt erop gewezen dat de motieven aangaande de verbrande paspoorten en de tegenstrijdige verklaringen omtrent de Italiaanse visa de Raad in casu niet zodanig pertinent voorkomen. De commissaris-generaal heeft de verklaringen van verzoekende partijen grondig en zorgvuldig onderzocht en dus de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet louter en alleen gesteund op het ontbreken van de paspoorten en de incoherente verklaringen over de visa.

Daar de Raad deze motieven van de bestreden beslissingen als overtollig beschouwt zodat verzoekers' betoog hieromtrent niet van aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen dat verzoekers bekering en de beweerdde problemen alsook de bekering van verzoeksters niet geloofwaardig zijn, wordt volledigheidshalve op het volgende gewezen.

Waar verzoekende partijen de rol van de smokkelaar benadrukken bij de verbranding van de paspoorten en stellen dat zij hebben meegewerkt door te verklaren waarom zij geen paspoorten konden voorleggen, moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen hiermee volgende motieven niet kunnen ombuigen:

“Vooreerst komt jullie geloofwaardigheid in het gedrang door jullie bewering dat jullie jullie paspoorten verbrand hebben (CGVS M. p. 5 en 8, CGVS R. p. 6, CGVS Z. p. 8). Het feit dat jullie een dermate belangrijk document als een paspoort zomaar zouden verbranden komt weinig overtuigend over. Het reisdocument is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt uw verblijf in Iran. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat jullie jullie reisdocumenten wel degelijk in jullie bezit hebben maar wensen achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop jullie gereisd hebben, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar Iran, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat jullie inderdaad niet langer in het bezit zijn van jullie paspoort omdat jullie dit belangrijk document moedwillig hebben verbrand, dan duidt jullie gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in jullie hoofde. Dat de smokkelaar jullie aanraade om de paspoorten te verbranden, is hiervoor geen verschoning (CGVS M. p. 8, CGVS R. p. 6). Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van jullie dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over jullie identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door jullie afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat jullie hieraan verzaken valt niet te rijmen met de door jullie ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe jullie die beweren te vrezen voor jullie leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indienen, de documenten die jullie verklaringen kunnen staven, verbranden.

Jullie gedrag doet vermoeden dat jullie willen beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van jullie paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die jullie ten overstaan van de Belgische asielinstanties hebben afgelegd en deze documenten een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake jullie verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat jullie doelbewust documenten vernietigden teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat jullie niet de waarheid vertellen. Jullie gedrag brengt ook jullie algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat jullie de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming

trachten te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van jullie verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van jullie overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden."

De Raad merkt in dit verband op dat verzoekende partijen overigens onder meer wel geboorteboekjes, een kopie van de huwelijksakte en originele of kopieën van identiteitskaarten hebben voorgelegd zodat het niet aannemelijk is dat zij evenwel hun paspoorten na instructies van een smokkelaar zouden verbranden bij aankomst in België. De vaststelling dat verzoeker de paspoorten moedwillig heeft vernietigd, vormt een indicatie dat de erin vervatte informatie hun beweringen en verklaringen niet ondersteunen kan en ondergraaft dan ook volgens de Raad de algehele geloofwaardigheid van verzoekende partijen. Tevens kan uit een dergelijke handelwijze afgeleid worden dat verzoekende partijen zich bewust zijn dat een internationale bescherming hen mogelijks niet kan worden toegekend.

Wat de tegenstrijdige verklaringen omtrent de Italiaanse visa betreft, wordt in de bestreden beslissingen het volgende overwogen:

"Wat betreft deze paspoorten dient ook gewezen te worden op de incoherente verklaringen over de Italiaanse visa. Uw echtgenote verklaarde voor de DVZ initieel dat dit visum geldig was van 06.08.2019 tot 26.08.2019 (Verklaring DVZ R, vraag 28). Voor het CGVS wijzigt ze haar verklaringen echter en stelt ze dat dit geldig was in aban 1398 (oktober/november 2019) (CGVS R, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt ze dat ze dit antwoord bij de DVZ op een andere vraag gaf (CGVS R, p. 6). Het louter wijzigen van haar verklaringen verklaart echter de tegenstrijdigheid niet. Ze ondertekende op de DVZ bovendien haar verklaringen ter goedkeuring nadat deze haar waren voorgelezen. Verder maakte ze bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS enkel melding van een verkeerde schrijfwijze van een naam van enkele familieleden en van het feit dat ze haar eigen bekering niet aanhaalde. Ze gaf geen verdere problemen of fouten in de verklaringen opgenomen bij de DVZ aan (CGVS R., p. 2-3). Ook uw dochter legt wisselende verklaringen af over deze visa. Initieel tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt ze dat u alles regelde om naar België te komen. Ze geeft daarbij aan dat u ook het "visum enzo" regelde (CGVS Z., p. 6). Later tijdens haar persoonlijk onderhoud stelt ze echter meermaals dat ze niet weet of er een visum was geregeld of niet (CGVS Z., p. 8-9). Voor de DVZ kon uw dochter echter wel aanduiden dat er een visum in haar paspoort stond en dat dit een Italiaans visum was dat 20 dagen geldig was (Verklaring DVZ Z., vraag 28)."

Daargelaten het betoog dat tweede verzoekster niet verweten kan worden niet op de hoogte te zijn van de details van hun reis gelet op haar jonge leeftijd en het gegeven dat zij verklaarde dat haar vader alles regelde (persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 6), moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen niet dienstig kunnen voorhouden dat eerste verzoekster zich bij de DVZ heeft vergist.

De commissaris-generaal kan gevolgd worden in zijn vaststelling dat eerste verzoekster bij de DVZ uitdrukkelijk en specifiek heeft verklaard dat het visum geldig was van 6 augustus 2019 tot 26 augustus 2019 (Verklaring DVZ eerste verzoekster 6 januari 2020, p. 11) en zij, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de verzoekschriften, later bij haar persoonlijk onderhoud toen haar werd gevraagd naar opmerkingen inzake haar gehoor bij de DVZ hieromtrent geen opmerkingen noch correctie heeft aangegeven (persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 2-3). Pas toen zij werd geconfronteerd met haar tegenstrijdigheid nadat zij op het CGVS verklaarde niet te weten wanneer het visum geldig was, erna dat het visum geldig was in de herfst, stelde eerste verzoekster dat haar antwoord bij de DVZ een andere vraag betrof en dat er misschien een misverstand is ontstaan. Het antwoord van verzoekster op de vraag nr. 28 inzake het visum was daarenboven duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Deze vraag werd overigens gesteld bij de vraag naar 'persoonlijke documenten' en ging vooraf aan vragen over haar paspoort zodat eerste verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat haar antwoord een andere vraag betrof.

Verzoekende partijen trachten de voormelde tegenstrijdigheid in de verzoekschriften af te schuiven op het verloop van het verhoor bij de DVZ. Zij bekritisieren het gegeven dat er bij het verhoor bij de DVZ geen vertrouwenspersoon of raadsman aanwezig was en wijzen erop dat de leiding van dit onderhoud bij de medewerker van DVZ lag zonder enige controle. Verzoekende partijen voeren aan dat zij de taal niet spreken en dus volledig afhankelijk zijn van deze persoon bij DVZ en betogen verder dat de handtekening op de vragenlijst slechts een bijzonder relatieve bewijswaarde heeft aangezien zij geen bijstand hadden van een vertrouwenspersoon of raadsman en gelet op hun gebrek aan kennis van het Nederlands.

Verzoekende partijen kunnen echter in hun betoog aangaande het verhoor bij de DVZ niet ernstig worden genomen en overtuigen allerm minst.

In de eerste plaats wordt erop gewezen dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Zo bestaat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat noch is er enige wettelijke bepaling voorhanden die de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht verzoekers om internationale bescherming voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. Verzoekende partijen tonen ook niet aan dat de afwezigheid van een raadsman of vertrouwenspersoon op de Dienst Vreemdelingenzaken met zich meebrengt dat hun verklaringen als onbestaande moeten worden beschouwd. Er is de Raad evenmin een wettelijke bepaling in die zin bekend. Hoe dan ook tonen verzoekende partijen niet in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon een weerslag zou kunnen hebben gehad op hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer zij ten overstaan van het CGVS, waar zij de bijstand van een advocaat genoten, niet hebben verklaard dat zij moeilijkheden hebben ondervonden omwille van het gebrek aan een vertrouwenspersoon, raadsman of door een gebrekkige kennis van de taal. In tegendeel, er werd verklaard dat het verhoor goed is verlopen (persoonlijk onderhoud verzoeker p. 2 en persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 2). Bovendien moet de Raad opmerken dat verzoekende partijen die thans lijken te impliceren dat het verhoor op de DVZ niet goed verliep omwille van hun gebrekkige kennis van het Nederlands eraan voorbijgaan dat er een tolk aanwezig was bij de DVZ en dat zij uitdrukkelijk hebben aangegeven deze goed te hebben verstaan (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 2-3; persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 3; persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 3).

De Raad merkt hierover nog op dat verzoekende partijen evenmin opmerkingen met betrekking tot de inhoud van het interview op de DVZ hebben gemaakt. De verzoekschriften voeren geen concreet element aan waaruit kan blijken dat het gehoor geen getrouwe weergave is van de vragen en antwoorden. Verzoekende partijen duiden op geen enkele wijze aan waar en hoe er verkeerd zou zijn vertaald of genoteerd. Het is nochtans aan verzoekende partijen om in concreto aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd werd vertaald en welke invloed dit op de bestreden beslissingen kan hebben gehad. Er worden geen concrete of problematische vertaalfouten of andere onzorgvuldigheden aangeduid.

De Raad benadrukt tevens dat waar verzoekende partijen aanhalen dat de leiding van het onderhoud volledig in handen lag van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken zonder enige controle en waarvan verzoekende partijen volledig afhankelijk waren, het gehoorverslag op de dienst Vreemdelingenzaken wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partijen maken evenmin aannemelijk dat zij zich bij een terugkeer naar hun land van herkomst als christen zullen manifesteren of dat zij als dusdanig gezien zullen worden door hun omgeving en hebben ook niet aangetoond dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst godsdienstige of politieke handelingen zullen verrichten die hen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. De Raad meent bijgevolg dat verzoekende partijen dan ook niet kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partijen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een

ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partijen kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

3.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.8. In de mate dat verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijk onderhoud(en) kregen verzoekende partijen de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij hebben zich laten bijstaan door advocaten, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X, RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU